

MARIA GLORIA LUKŠA

7 LAIŠKAI *Dimai*

KAIP PAVERSTI
SAVO GYVENIMĄ
STEBUKLU

MARIA GLORIA LUKŠA

7 LAIŠKAI *7imai*

KAIP PAVERSTI
SAVO GYVENIMĄ
STEBUKLU

2018 M.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės
Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos
duomenų banke (NBDB).

© Maria Gloria Lukša, 2018

© Jolita Parvickienė, 2018

ISBN 978-609-475-202-5

TURINYS

I.	Padėka	7
II.	Vietoj įžangos. Kaip aš suradau Tave: vingiuotas kelias namo.....	11
III.	Septyni išminties perlai gyvenimo pilnatvei	29
1.	Dėkingumas. Tegu gausa ir turtai plūsta į Tavo gyvenimą	30
2.	Drąsa. Kaip prisijaukinti baimę ir paversti ją savo pagalbininke?...	38
3.	Augimas. Nuolatinis tobulėjimas – sėkmės garantas	46
4.	Savivertė. Aš esu stebuklas savo paties gyvenime.....	54
5.	Atkaklumas. Niekada nepasiduok: išbandymai ir nesėkmės.....	60
6.	Draugystė. Tikras draugas – gyvenimo ramstis.....	68
7.	Laimė. Teisus ar laimingas – ką pasirinksi?	76
IV.	Atsiliepimai.....	83

*S*kiriū mylimam Sūnui Dimai,
tikram mano gyvenimo stebuklui

I. PADĖKA

Dėkoju Visagaliai, kad sukūrė mane, kad leido pažinti pasaulį ir kasdien dovanoja naują nuotykių ir stebuklų kupiną dieną.

Dėkoju mylimiems tėvams už gyvenimą, už visas suteiktas galimybes ir paramą. Mamai ypač už tai, kad mane visada palaiko, priima tokią, kokia esu, ir besąlygiškai myli. Tėčiui už tai, kad visada buvo šalia sunkiausiomis gyvenimo akimirkomis, kad slaugė mane ligos patale ir leido suprasti, kad galiu Juo pasitikėti, kad ir kas nutiktų.

Dėkoju mylimiems broliams už mūsų vaikystės išdaigas, už augimą kartu ir tobulėjimą, už tai, kad jaučiuosi reikalinga ir mylima.

Dėkoju mylimai brolienei, kad pasitikėjo manimi, kad leido būti jos ramsčiu sunkią gyvenimo akimirką, o ypač dėkoju už draugystę, kuri, matyt, palaiminta Dangaus.

Dėkoju visiems mane gydžiusiems medikams, ypač nuoširdžiai dėkoju prof. Alinai Pūrienei už jos profesionalumą, rūpestį ir meilę.

Dėkoju mano gyvenimo mokytojams, dėstytojams ir lektoriams. Ypačingą padėką skiriu Algirdui Karaliui, padėjusiam suprasti, kad žmogui nėra negalimų dalykų.

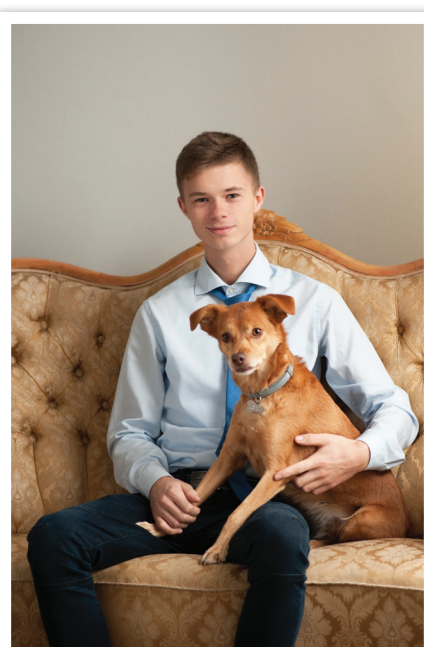
Dėkoju draugams, ypač trim vaikystės laikų draugėm, studentams, bendradarbiams, mokymų dalyviams ir skaitytojams, nes be Jūsų nebūtų ir manęs.

Dėkoju brangiai bičiulei už teksto redagavimą ir išsaugotą autentišką stilių.

Dėkoju Šv. Jono Teologo bendruomenės broliams ir seserims už tai, kad padėjo suprasti Dievo artumo ir visagalybės svarbą gyvenime. Dėkoju už tai, kad šios bendruomenės socialinio projekto „Šv. Jono vaikai“ dėka, mano gyvenime atsirado mylimas Sūnus.

Dėkoju Tau, mano mylimas Sūnau, už tai, kad esi mano gyvenime, kad padedi man augti ir tobulėti, kad tapai nuostabiu jaunu vyru ir pradėjai savo pasaulio pažinimo kelionę. Myliu Tave nuo žemės lig dangaus ir tikiu, kad Tavęs laukia nuostabi ateitis.

P. S. Dėkoju Tau už puikiausią gimtadienio dovaną – meilę ir dėkingumu spinduliuojantį laišką, kuriuo sutikai pasidalyti su visais.

Brangi Morija,

Sveikinu Tave su gimtadieniu. Šie metai tau buvo sėmningi, naujas butas naujas darbas, daug tobulėjimo seminarų. Todėl linkiu ateinančiais metais pasiekti dar daugiau linkių ir toliau būti toliau pozityviam, nuostolų šypsotis, tobulėti ir būti man puikiam gyvenimo pavyzdys. Nepamiršk nuolat, kad esi nuostabus žmogus ir moteris nuostabi. Linkiu ateinančiais metais atrasti mylimą vyrą. Ačiū tau už viską, ką man esi padaręs gera, ačiū, kad prieš 3,5 metų pameri mane auginti, būsim ir esu tau be galo dėkingas. Ačiū tau už lietuvių protinę patarimą, už lietuvių sutiktą progą tobulėti. Be galo Tave už tai myliu! Esu ir liūši tau skolingas už tavo gerį. Visada mane išklausai, padedi, stengiesi parodyti man teisingą gyvenimo kelią. Esi tobulas pavyzdys ne tik man, bet ir daugeliui kitų žmonių, taip pat ir Dianai. Turbūt jokie žodžiai negalėtų apsaityti kiekio nuostabi esi, gera, nuosirdi, reta kokių žmonių, kaip tu, todėl esu labai laimingas, kad turiu tove savo gyvenime ir, kad beveik dvyliką metų pasirinkau tavę savo krikšto mama, šliuon- sią pameri, kai prisilėpiau pasirinkęs, prieš deš- akeikant į lietuvių. Ačiū, kad ne viena ir ne du kartus suteiki galimybę pakeliauti po pasaulį ir pamatyti nuostabių nuostabių vaizdus. Dar kartą sveikinu Tave su gimimo diena. Nuostolų šypsotis ir siekti savo tikslų, būk toliau man pavyzdys! Myliu, apsaityti!

Tavo krikšto sūnus (sūnus)!

2017-12-08

Dimos gimtadieninis laiškas

II. VIETOJ ĮŽANGOS

KAIP AŠ SURADAU TAVE:
VINGIUOTAS KELIAS NAMO

Mano mylimas Sūnau, puikiai prisimenu tą dieną (Tavęs dar nebuvo nei mano mintyse, nei mano gyvenime), kai nusprendžiau kardinaliai keisti savo gyvenimo tėkmę ir stoti į vienuolyną. Buvo nelengva priimti šį sprendimą, tačiau gerai supratau, kad kitaip tiesiog negaliu. Palikusi užnugary dvejų su puse metų teisės studijas, ryžausi paklausti savo širdies balso kvietimo, nes jis buvo labai stiprus ir daug žadantis. Pritarimo iš artimųjų buvo mažoka. O ir paaiškinti, kodėl staiga panorau palikti viską – išdalyti savo brangius daiktus, muzikinių kūrinių partitūras, nuotraukas su širdžiai mieliais prisiminimais – ir išvažiuoti į tolimą šalį, nebuvo taip lengva. Tačiau man užteko vieno vienintelio, bet nuoširdaus Mamos palinkėjimo išbandyti tai, kur link veda širdis, kad ryžčiausi šiam žingsniui.

Aš niekada gyvenime nesvajojau stoti į vienuolyną, palikti savo mylimą šalį, artimuosius ir draugus tam, kad tarnaučiau Dievui ir žmonėms. Priešingai. Nuo pat ankstyvos vaikystės troškau sukurti šeimą, norėjau susilaukti penketo vaikų ir svajojau kurti gerą bei grožį savo dideliuose namuose. Tačiau kartu nuo pat mažų dienų man nuolat sopėjo širdį dėl beglobių gyvūnų, kurių vis priklysdavo į mūsų kiemą. Skaudu buvo matyti benamius žmones, kurių kančios ir vieatvės išvarginti žvilgsniai paliesdavo mano širdies gelmes. Nesulaikydavau ašarų, kai per televiziją rodydavo vaizdus iš vaikų namų, kur matydavau mažučius žmones ilgesio ir vilties kupinomis akimis. Ką galėjau dėl jų visų padaryti, kad jiems pasaulis nušvistų kitomis spalvomis? Tuo metu buvau įsitikinusi, tuo tikiu ir iki šiol, kad jeigu kiekvienas padėtų bent vienam kenčiančiam, greitai metu pasaulis taptų nuostabi vieta gyventi – lyg rojus žemėje. Todėl nuolat į namus atsinešdavau tai sužeistą paukštelį, tai pasiklydusią katytę, tai šuniuką besilaukiančią kalytę. Jais rūpinau ir juos globojau su didele meile ir pagarba. Esu be galo dėkinga savo Mamai už galimybę skleisti gerą pasaulyje, jos tikėjimą manimi ir leidimą padėti mažiesiems mūsų draugams gyvūnams.

Kai ūgtelėjau, būdama aštuonerių-devynerių, į svečius parsivesdavau iš gretimo namo alkoholikų tėvų apleistus ir alkanus vaikus. Mano Mama juos pamaitindavo, drauge rasdavome švaresnių drabužių jiems aprengti, ir mes smagiai leisdavome laiką žaisdami „namus“ ar kieme gaudynių. Tuo metu man kilo mintis, kad užaugusi būtinai įkursiu beglobių gyvūnų, pamestų vaikų ir benamių prieglaudą-rūmus, kuriuose jie vieni kitais rūpinsis ir gyvens darnoje bei pertekliuje. Puoselėdama tokias mintis paauglystėje, progai pasitaikius, prisėsdavau prie kokio vargšo išmaldos prašančio žmogaus, kad išgirsčiau jo gyvenimo istoriją ir suprasčiau, kas jį privertė ištiesus ranką prašyti išmaldos. Pamažu suvokiau, kad kiekvieno istorija yra savita, tačiau bendras visus siejantis dalykas buvo tas, kad prieš atsidurdami gatvėje šie žmonės prarado gyvenimo tikslą ir nemylėjo savęs. Jie nenorėjo ieškoti darbo, netikėjo, kad gali vėl atsistoti ant kojų ir net nenorėjo šiltos lovos bei gardaus maisto prieglaudoje, nes bijojo prarasti savo laisvę. Laisvę nuo nieko nepriklausyti, laisvę gyventi, kaip nori, laisvę nieko nedaryti. Nuo to laiko mano galvoje vis sukosi mintis, kaip paskatinti žmogų keistis be prievartos, pamokslavimo ar gėdinimo. Juk turi egzistuoti būdas parodyti asmeniui, kad jis yra stebuklas šioje žemėje, kad čia esame ne be priežasties, kad kiekvienas turime savo misiją, dėl kurios gimėme ir gyvename. Atsakymų į šiuos klausimus ieškojau psichologinėje literatūroje, dvasinėse knygose ir tikėjime.

Mane sužavėjo Šv. Jono Teologo vienuolyne dėstomos paskaitos apie žmogaus prigimtį, jo paskirtį ir tikslą žemėje. Čia sėmiausi gilesnių žinių apie Dievą, Jo svarbą žmogaus gyvenime, Jo santykį su savo kūrinija. Kartu vis aiškiau suvokiau žmogui suteiktą milžinišką atsakomybę per asmeninę laisvę rinktis, kurti, atskleisti jam suteiktus talentus ir įdėti savo indėlį į mus supantį pasaulį. Kuo giliau suvokiau šiuos dalykus, tuo labiau norėjau jais dalytis su kitais. Tyrai tikėjau, kad suvokę savo prasmę, savo didybę, savo galimybes bet kokioje situacijoje atsidūrę žmonės bus įkvėpti keistis, judėti pirmyn ir skleisti gėrį pasaulyje. Nes būtent tokius jausmus manyje sukėlė įgytos žinios, klausantis brolių ir seserų vienuolių paskaitų, einant į piligriminių žygių,

dalyvaujant pamaldose, skaitant Šventąjį Raštą ir lankantis maldos grupelėse. Noras padėti žmonėms per tarnystę Dievui skleidžiant, mano akimis, neįkainojamas žinias, ir pastūmėjo mane ryžtis palikti pasaulietinį gyvenimą ir stoti į vienuolyną.

Tačiau ryžtis reikėjo ne tik tam. Šio vienuolyno ugdymo namai yra įsikūrę Prancūzijoje. Tad norint ir toliau gilintis į filosofiją bei teologiją, reikėjo pasiryžti palikti mylimą šalį, šeimą, draugus, sau įprastą aplinką, kultūrą bei tradicijas ir leistis į nežinomybę. Nieko nelaukdama taip ir padariau. Susikroviau kelioninę kuprinę, išmokau atmintinai kelis sakinius prancūziškai, lengvai gavau vizą ir, sėdusi į autobusą, išvykau įgyvendinti to, ko taip stipriai troško mano širdis.

VIENUOLINIS GYVENIMAS

Gyvenimas vienuolyne – naujos pažintys, pamažu atrandama kitokia kultūra, prancūzų kalbos pamokos, intensyvi dienotvarkė, skirtingos mitybos tradicijos, tėvynės ir namiškių ilgesys, galiausiai sunkios ligos ir kelionė namo – tai dvejų metų laikotarpis, vertas atskiros knygos, kurią būtinai parašysiu. Kad ir kaip ten buvo, esu dėkinga Dievui ir sau, kad paklausiau savo širdies ir žengiau šį žingsnį. Nė akimirkai nebuvau sudvejojusi savo sprendimu tapti vienuole, tačiau gyvenimiškos aplinkybės susiklostė taip, kad išmokusi man skirtas pamokas turėjau grįžti prie savo šaknų, atgal į tėvynę. Kelionė namo buvo sunkesnė nei apsisprendimas išvykti, nes išeiti turėjau ne savo noru. Tačiau mano sveikata taip pablogėjo, kad paskutiniaisiais gyvenimo vienuolyne mėnesiais temiegodavau vos po keturias valandas per parą, valgyt tegalėjau ryžius su virtomis morkomis, mane kankino tėvynės ilgesys ir sveikata vis silpo. Tad vienuolyno vyresniosios nutarė, kad man vertėtų grįžti į tėviškę, atgauti sveikatą ir tuomet žiūrėti, kur link krypta mano širdis. Vėl susikroviau

kuprinę ir sėdau į pakeleivingą automobilį Lietuvos link, tačiau šįkart jau su kaupu praturtinusi savo prancūzų kalbos žinias bei užaugusi kaip asmenybė. Taip prasidėjo naujas mano gyvenimo tarpsnis, kuris man atnešė ne tik daug išbandymų, nuotykių, gyvenimiškų staigmenų, bet ir padovanojo didžiausią stebuklą mano gyvenime – Tave, mano mylimas Sūnau.

KELIONĖ NAMO

Tas pakeleivingas automobilis buvo vieno iš brolių vienuolių. Kartu su bendraminčiais jis Lietuvoje įkūrė Šv. Jono vaikų sodybas vaikams, kurie gyveno gatvėje, palikti savo gimdytojų. Kaip ir kasmet, reikėjo naujų auklėtojų, nes gatvės vaikų nemažėjo, sodybos plėtėsi, o norinčiųjų padėti nebuvo labai daug. Kadangi nuo pat mažumės troškau padėti vargantiesiems, o išėjusi iš vienuolyno dar pati tiksliai nežinojau, kur pasukti savo gyvenimą, mielai sutikau prisidėti prie šios kilnios veiklos ir tapti auklėtoja vienoje iš tuometinių sodybų. Kelionė namo virto tikra pasaka, nes prieš grįžtant į Lietuvą man buvo pasiūlyta drauge nuvykti į Vokietiją, į ten vykusias garbių žmonių, *Šv. Jono vaikų* projekto rėmėjų, vestuves. Kaip vėliau paaiškėjo, tie rėmėjai – mano paauglystės laikų mėgstamiausia grupė *The Kelly family*, kurios nuo širdi gerbėja buvau ilgus metus. Keliom dienom apsistojome *The Kelly family* šeimai priklausančioje pilyje, kurioje patyriau tiek jaukumo ir šilumos, kad sunku žodžiais apsaityti.

Kultinės grupės nariai, broliai ir seserys, kruopščiai ruošėsi iškilmėms, tačiau rado laiko pabendrauti ir su svečiais bei išreikšti jiems savo dėkingumą už tai, kad šie atvyko iš taip toli drauge švęsti naujos šeimos sukūrimo šventės. Tai buvo pačios įsimintiniausios vestuvės, kuriose tikrai jutau ore tvyrančią meilę, džiaugsmą ir ramybę. Didžiausios dovanos buvo įteiktos dainos, sukurtos iš širdies širdžiai ir atliktos su ašaromis akyse. Vieno iš šeimos brolių nebuvo

ceremonijoje, nes jis tuo metu ruošėsi duoti vienuolio įžadus, todėl kaip savo meilės išraišką ir vestuvinę dovaną atsiuntė laišką jaunavedžiams. Laišką garsiai bažnyčioje skaitęs brolis vienuolis kelis kartus net trumpam nutilo, nes žodžių tyrumas ir skleidžiama žinia gniaužė kvapą, o gerklėje strigo gumulas emocijų. Po paskutinių perskaitytų žodžių jau visi bažnyčioje verkė ir kūkčiojo. Štai kokią galią įgyja žodis, jeigu jį įkvepia visa kurianti ir visa vienijanti meilė. Tos vestuvės paliko mano širdyje gilų pėdsaką. Net dabar, rašydama šiuos žodžius, tebejaučiu jaudulį ir virpulį savo širdy, lyg viskas būtų įvykę tik vakar, nors nuo tos dienos jau prabėgo daugiau nei 14 metų. Tačiau kaip kiekviena pasaka turi pabaigą, taip ir po gražių švenčių ateina laikas grįžti prie įprasto gyvenimo. Man reikėjo grįžti namo ir iš naujo kurti savo ateitį.

MŪSŲ PIRMOJI PAŽINTIS

Į sodybą atvykome jau įdienojus. Tai buvo medinis dviejų aukštų namas su maža palėpe. Šalia buvo matyti nedidelis ežeras, netoli sodybos ošė miškas, stovėjo keli kaimynų namai. Mane pasitiko už sodybą atsakinga auklėtoja, pristatė vaikus (šešis 12–16 metų berniukus), namų taisykles ir leido įsikurti. Tą pačią savaitę vykau su broliu vienuoliu į Vilnių, kur vaikų paskirstymo punkte/laikinos globos namuose turėjome pasiimti kelis gatvėje policijos rastus berniukus. Vienas jų turėjo vykti į tą pačią sodybą, kurioje visai neseniai įsikūriau pati, o kitas – į kiek toliau esančią, už keleto kilometrų nuo mūsų kės. Mūsų pirmas susitikimas nebuvo labai linksmas. Kai įėjome į laikinos globos namus, vieni vaikai pietavo, o kiti ramiai žaidė kamputyje. Mums pristatė du aštuonmečius berniukus, kuriuos turėjome vežtis su savimi, ir man giliai įstrigo tos didelės žydros sutrikusios akys bei mažas MAXIMA maišelis, kuriame buvo visas vaikų turtas. Vienas tų berniukų buvai Tu, mano aukseli. Atrodei sulysęs, dailus šviesiaplaukis berniukas, kurio širdis daužėsi kaip pašėlus, o Tu pats negalėjai nė žodžio pratarti. Aš tuo metu nė nenumaniau,

kokį pokytį Tu atneši į mano gyvenimą, nežinojau, kad pamilsiu Tave visa savo širdimi ir siela, nežinojau, kad tapsiu Tavo krikšto mama, o vieną dieną pasiimsiu auginti Tave kaip savo.

GYVENIMAS SODYBOJE

Laikas sodyboje skriejo greitai. Baigėsi vasara, prasidėjo mokslo metai. Kadangi vaikus kasdien reikėjo vežioti į mokyklą, baigiau vairavimo kursus ir sėkmingai išsilaikiau egzaminus. Tad pasikeisdama galėjau dalytis atsakomybėmis su kita auklėtoja ir jaučiausi naudingesnė. Vaikus nuvežus į mokyklą reikėjo ruošti valgi, tvarkytis namuose, vėl važiuoti jų pasiimti, padėti ruošti pamokas, užsiimti laisvalaikiu. Sodybos buvo įkurtos vienuolių bendruomenės, todėl vaikai buvo auklėjami krikščioniškai, vakarus palydėdavome malda, sekmadieniais važiuodavome į šv. Mišias. Paaiškėjus, kad nauji atvykę berniukai buvo nekrikštyti ir nepriėmę Pirmosios Komunijos, buvo nuspręsta, kad pats laikas pasirūpinti jų dvasiniu ugdymu. Kadangi tik ką buvau palikusi vienuolyną ir tebedegiau noru skleisti Gerąją Naujieną, mielai sutikau pabūti katechete ir paruošti vaikus Krikšto bei Pirmosios Komunijos sakramentams. Susitikdavome kartą per savaitę, šeštadieniais, kai iš visų sodybų suvažiuodavo vaikai mokytis katalikų tikėjimo pagrindų. Tai buvo vienos smagiausių savaitės valandėlių, nes galėjau išreikšti savo kūrybingumą ir paskatinti vaikus domėtis daugiau nei krepšiniu ar įprastu jiems laisvalaikiu.

Tikrai ne visada buvo lengva, tačiau besimokant, bekalbant, bepiešiant kartu su vaikais, mačiau, kaip atsiskleidžia jų asmenybės, jų svajonės ir norai. Pastebėjau, kaip vieni drąsiai išsako savo mintis apie Dievą ir tikėjimą, kiti pradeda sau kelti svarbius klausimus apie tai, kokia gyvenimo prasmė ir kokiais žmonėmis jie nori tapti, treči ima tyliai svajoti ir tas svajas nedrąsiai išsako ant popieriaus lapo. Galbūt įprastose šeimose augantiems vaikams

natūralu drąsiai išsakyti savo nuomonę, pasipasakoti ar svajoti. Tačiau vaikams, kurie buvo palikti brangiausių žmonių, atstumti visuomenės ir palikti likimo valiai, drąsiai išsakyti tai, kas glūdi širdyje, yra didelis iššūkis. Kai pirmą kartą pasiteiravau Tavęs, mano mylimas Sūnau, apie ką svajoji, atsakei, kad svajonių neturi, svarbiausia būti pavalgiusiam ir kad nereikėtų galvoti, kur reiks šią naktį miegoti.

Tikrai baisu išgirsti tokius žodžius iš aštuonmečio, kuris nuo šešerių pats sau prasimanydavo pinigų maistui, gatvėje pardavinėdamas gėles, o nakvynės vieta kartais tapdavo Naujosios Vilnios stotyje eksponuojamo garvežio ratai, kuriuose galima buvo pasislėpti nuo vėjo ir lietaus. Tavo širdis buvo lyg nearti meilės dirvonai, kuriems labai reikėjo šilto apkabimumo, meilių, padrašinančių žodžių lietučio, tikėjimo Tavimi ir Tavo jėgomis bei daug daug meilės ir kantrybės. Tu nemokėjai išsakyti savo poreikio meilei, apkabinimams, buvai mažas „kietuolis“ ir stengeisi prilygti vyresniems sodybos berniukams tiek valgydamas milžiniškas maisto porcijas, tiek kumščiuodamasis ar trankydamas duris, jei kas nors nepatikdavo. Tačiau aš mačiau mažą širdelę, kuri prašyte prašė meilės bei dėmesio, o tuo tarpu manoji buvo jos apščiai perpildyta ir man taip norėjosi ja dalytis. Pamažu pradėjom kurti mudviejų abipusį ryšį per kasdienes pasivaikščiojimus su šunimi, trumpus pokalbius, šeštadienines katechezės pamokėles ir namų darbų ruošimą. Vieną dieną pasakei, kad prisiminei, apie ką ilgai esi svajojęs, mat aš niekaip negalėjau patikėti, kad toks mažas berniukas neturi jokių svajonių ir kone kasdien Tau tai primindavau. Ta svajonė buvo graži – pasakei, kad svajoji užaugęs tapti ugniagesiu. „Oho, – pamaniau sau, – matyt, todėl, kad nori gelbėti žmonių gyvybes ir yra labai drąsus.“ Tačiau kai to pasiteiravau Tavęs, ramiai sugrąžinai mane į realybę pasakęs, kad nori tapti ugniagesiu, nes jie uždirba daug pinigų. Tačiau, nepaisant to finansinio motyvo, vaikas grįžo prie savo svajonių, pradėjo kurti naujas ir tai buvo tikras kelių mėnesių darbo vainikavimas.

Krikšto bei Pirmosios Komunijos šventė jau buvo visai čia pat. Reikėjo parinkti vaikams krikšto tėvus, ir kadangi berniukai jau buvo pakankamai

ūgtelėję bei sąmoningi, buvo nuspręsta pasirinkimo laisvę palikti jiems. Aš kaip šiandien prisimenu tą popietę, kai pakilusi į antrą aukštą susiradau Tave, aukseli. Tu nedrįsai garsiai ištarti žmonių, kuriuos išsirinkai savo krikštatėviais vardų, tad nutariau Tau padėti. Virpančia iš susijaudinimo širdimi viename stulpelyje surašiau Tau pažįstamų vyrų, iš kurių turėjai išsirinkti sau krikšto tėtį, vardus, o kitame – sodybos auklėtojų moterų, kurių viena turėjo tapti Tavo krikšto mama, vardus. Visa širdimi troškau, kad pasirinktum mane, tačiau nenorėjau daryti Tau spaudimo, nes nebuvau tikra, kad per šį laiką ir aš Tau tapau tiek pat brangi, kiek Tu man. Palikau Tave vieną, kad galėtum ramiai pagalvoti ir apibraukti vardus tų žmonių, kurie greitu metu taps Tavo krikšto tėvais. Po kurio laiko grįžusi į kambarį ant stalo pamačiau gulintį lapelį, tačiau Tavęs šalia nebuvo. Tu pasislėpei kažkur kamputyje. Matyt, iš to susijaudinimo ir Tau širdis virpėjo bei daužėsi kaip pašėlus, nes tuo metu darei vieną svarbiausių sprendimų savo gyvenime. Juk krikšto tėvai – tai ne vien šventės dalyviai, kurie šv. Mišių metu uždės Tau rankas ant pečių ar uždegs žvakę, kai to paprašys kunigas. Krikšto tėvai – tai gyvenimo palydovai, kurie savo pavyzdžiu ir patarimais padės Tau tobulėti tiek dvasinėje, tiek gyvenimo kelionėje. Ir Tu apsisprendei. Mačiau du apvestus vardus, po vieną kiekviename stulpelyje. Krikšto tėčiu pasirinkai vieną kitos sodybos auklėtinį, kuris jau buvo pilnametis ir su kuriuo dažnai smagiai leisdavai laiką. O krikšto mama – taip, aš visgi neklydau – pasirinkai mane ir tai buvo laimingiausia diena mano gyvenime po išėjimo iš vienuolyno. Šiuo pasirinkimu Tu suteikei mano gyvenimui dar vieną prasmę bei galimybę atsiskleisti kaip mylinti mama ir globėja. Kai pašaukiau Tave vardu, Tu išlindai iš savo slėptuvės ir mes šiltai apsikabinome. Abu virpėjom kaip lapai ir buvome be galo laimingi. Tą dieną pirmą kartą pagalvojau, kad, kai paliksiu šią sodybą, norėčiau Tave įsivaikinti. Prisiminiau savo Mamos žodžius, kuriais ji nusakė, jos nuomone, svarbiausią krikšto tėvų misiją – jeigu krikštavaikis netenka savo tėvų, jie įsipareigoja priimti tėvų atsakomybę ir užauginti vaiką kaip savo.

Prabėgo visos gražios šventės, baigėsi Tavo pirmieji mokslo metai, atėjo vasara – atostogų metas. Sodyboje klegėjo šurmuliuojantys vaikai, o aš tuo metu labai stropiai ruošiausi stojamiesiems egzaminams į Vilniaus universitetą (VU). Per tuos sodyboje praleistus metus suvokiau, kad gyvenime meilę, džiaugsmą ir gerį galiu skleisti ir kitokiais keliais. Jau turėjau mylimą krikšto Sūnų, o iš Prancūzijos viena didžiausių parsivežtų dovanų buvo puikūs prancūzų kalbos įgūdžiai. Todėl nutariau pasiruošti egzaminams ir įgyti prancūzų kalbos specialisto diplomą. Aš pastebėjau, kaip man patiko vesti vaikams katechezės pamokėles, buvo smagu dalytis žiniomis, padėti ruošti pamokas ir skatinti vaikų smalsumą bei kūrybiškumą. Man subrendo nauja svajonė – norėjau tapti prancūzų kalbos dėstytoja VU. Tikėjau, kad būdama dėstytoja ne vien mokysiu studentus gramatikos taisyklių ar padėsiu plėsti jų prancūzų kalbos žodyną, bet ir skatinsiu jų smalsumą, norą tobulėti, padėsiu atskleisti jų talentus, raginsiu drąsiai įgyvendinti savo svajones. Šios mintys man suteikė sparnus, skatino uoliai ruoštis egzaminams ir kurstė širdyje troškimą siekti savo naujos svajonės. Viskas puikiai susiklostė: egzaminai buvo išlaikyti, pasiekti puikūs rezultatai ir įveiktas pirmas laiptelis – įstojau į VU prancūzų filologiją.

svajonių studijos

Studijos – dar vienas mano gyvenimo etapas, kuriame būta visko: didelių sveikatos išbandymų, naujų atradimų, įsimintinų akimirų, naujų pažinčių, iki šiandienos išlikusių draugysčių, įdomių paskaitų, daug mokslams skirto laiko, daugybė išlaikytų egzaminų ir parašytų rašto darbų. Po bakalauro studijų tęsiau mokslus ir įgijau Edukologijos magistro laipsnį. Šios kelios eilutės – tai šešeri studijų metai, kurių metu išbandžiau savo jėgas kaip prancūzų kalbos mokytoja Prancūzų institute, mokiau vaikus privačiai, susipažinau su sėkmės mokytoju Algirdu Karaliumi, kuris padarė didelę įtaką tolesniems

mano gyvenimo sprendimams, drauge su juo pritaikėme jo išrastą *Kolibrio metodą* prancūzų kalbai ir surengėme pirmus Kolibrio mokymus prancūzų kalba Vilniuje. Tai buvo mano kaip prancūzų kalbos specialistės tobulėjimo ir asmeninio augimo metai, per kuriuos nė minutei nebuvau nustojusi mąstyti apie savo krikšto Sūnaus įsivaikinimą. Studijuojant tai buvo tiesiog neįmanoma, nes neturėjau nei pakankamai nuolatinių pajamų, nei papildomo kambario jam įsikurti. Tačiau kaip įmanydama stengiausi išlaikyti mūsų ryšį, toliau kurti užsimezgusią draugystę ir vis labiau pažinti Tave, Sūneli.

Mano studijų metais sodyboje įvyko dideli pokyčiai. Į ją atvyko gyventi meile bei šiluma spinduliuojanti šeima su savo tuo metu penkiais vaikais, tarp kurių buvo ir mergaičių. Tai darė labai gerą įtaką sodyboje visą laiką vien tarp berniukų augantiems vaikams. Tu jau buvai įžengęs į ankstyvąją paauglystę, pradėjai labiau prisiziūrėti, puošniau rengtis ir net kvėpintis. Mačiau kaip Tau gera augti su pilna šeima, nors kartais tekdavo ir susibarti ar pasiaiškinti santykius. Juk tai buvo tik dar vienas iš brandos etapų. Net buvo prasitarta, kad galbūt ta šeima Tave įsivaikins. Ir aš buvau pasiruošusi pritarti, nes tikėjau, kad gyvenimas visavertėje šeimoje Tau bus puikus pavyzdys ateityje kuriant savo šeimą ir tampant tikru šeimos vyru. Tačiau gyvenimas yra nenuspėjamas ir viskas jame susidėlioja taip, kaip turi būti, kad kiekvienas gautume ir išmoktume tik mums skirtas pamokas.

Baigusi magistro studijas, kone iškart gavau savo svajonių darbą, tapau dėstytoja VU. Sodyboje ir vėl atėjo laikas permainingoms. Susilaukusi dar vienos atžalos, ten gyvenusi šeima po penkerių sodyboje praleistų metų, vėl nutarė grįžti į savo šeimos namus. Tu jau buvai paauglys, ieškojai savo tiesos, turėjai savo ambicijų ir norėjai gyventi taip, kaip tau patinka. Išvykdama iš sodybos šeima Tavęs dėl tik jai žinomų priežasčių kartu nepasiėmė. Tuo metu ir pats nedegei dideliu noru vykti su jais, nes, matyt, hormonų pokyčiai ir jų audros darė savo, Tu svajojai mėgautis laisve ir niekam nepriklausyti. Vieni auklėtojai keitė kitus, Tau darėsi vis sunkiau pritapti prie besikeičiančių namų taisy-

klių. Mačiau, kaip Tau buvo kaskart vis sunkiau prisirišti prie naujų žmonių, nes puikiai žinojai, kad vieną dieną ir jie išvyks.

SPRENDIMAS ĮSIVAIKINTI

Taip ir nutiko. Dar viena auklėtojų karta paliko sodybą, vaikai tapo nebevaldomi ir Tu, mano mylimiausias Krikštasūni, iš gero vaiko virtai maištingu paaugliu, nebenorinčiu paklusti kitų taisyklėms ir nežinančiu, kuo tikrai ir nuoširdžiai galima pasitikėti. Tą akimirką turėjau žaibiškai nuspręsti, ką daryti, kad neprarasčiau Tavęs amžiams. Visa širdimi jaučiau, kad Tau sunku, kad esi sutrikęs ir nežinai, kaip toliau kabintis į gyvenimą. Viskas, kas buvo gražu sodyboje, pamažu nyko: išvyko mylinti ir mylima šeima, keitėsi draugai, galiausiai teko palaidoti ir numylėtą seną šunį, su kuriuo kadaise vakarais vaikščiodavome po miškus ir drauge svajodavome. Susidėlioju visus UŽ ir PRIEŠ, pasikalbėjau su vienuolyno atsakinguoju, gavau jo pritarimą pasiimti Tave auginti kaip savo vaiką, paskubomis sutvarkiau medicininę pažymą ir, kadangi tuo metu jau buvai septyniolikmetis jaunuolis, nutarėme įteisinti globą, nes vaikinimo dokumentų tvarkymas būtų užtrukęs pernelyg ilgai. Kai Tavęs paklausiau, ar tebenori kraustytis gyventi pas mane, Tu nedvejodamas pasakei „taip“ ir leidai man suprasti, kad esi pasiryžęs viskam, kad tik gyvenimas įgautų pastovumą ir Tau pagaliau nebereikėtų vėl pratintis prie naujų žmonių, naujų taisyklių, naujų įpročių.

Tiesą sakant, tai buvo beveik visas mano turėtas palaikymas ir pritarimas: vienuolyno vyresnysis davė žalią šviesą globai, medikai uždėjo reikiamus antspaudus medicininėje kortelėje ir davė išrašą, kad esu tinkama globoti vaiką, o pats vaikas to labai norėjo ir tikėjo manimi. Iš mano šeimos ir artimųjų rato tik Mama nuoširdžiai palaikė ir žadėjo visokeriopą paramą bei pagalbą, nors mus ir skyrė didelis atstumas (ji jau daugiau nei dešimtmetį gyvena An-

glijoje). Mama puikiai žinojo, kad jeigu mano širdyje apsigyvena svajonė, aš padarysiu viską, kad ją įgyvendinčiau. O čia kalba ėjo ne apie mano įgeidžius ar neįgyvendintus norus, bet apie mano Krikštasūnio gyvenimą, jo ateitį, galimybes, kurias galėčiau jam suteikti, meilę, kuria pagaliau galėčiau jį apgaubti, padėti subręsti ir tapti tuo, kuo jis tikrai gali būti. Žinoma, mane palaikė ir kelios artimiausios vaikystės laikų draugės, sakydamos, kad pasiryžau tikrai išskirtiniam dalykui. Be tai ir buvo viskas. Nei Tėtis, nei mano broliai ar jų antrosios pusės manęs nesuprato. O gal bijojo, kad man nepavyks.

Manęs nepalaikė net artimiausios draugės iš bendruomenės maldos rato. Tą dieną, kai virpančia iš džiaugsmo ir susijaudinimo kupina širdimi pranešiau joms, kad jau turiu visus leidimus pasiimti globoti savo Krikštasūnį, staiga stojo slogi tylą. Tikėjau, pamatyti palaikymo kupinus žvilgsnius, išgirsti pažadus, kad galėsiu į jas kreiptis patarimo ar pagalbos, tačiau tylą nutraukė tik išsakomos abejonės dėl vaiko paaugliško amžiaus, dėl manęs laukiančių iššūkių, dėl berniuko galimo maišto, dėl mano pačios jauno amžiaus (nors man jau buvo gerokai virš 30 m.) bei susirūpinimas, kas bus, kai galiausiai pamatysiu, kad man per sunku, ir norėsiu viską mesti. Sėdėjau apstulbusi ir negalėjau patikėti, kad žmonės, su kuriais kas savaitę susiburdavome į maldos grupelę, kurie kalbėjo apie artimo meilę bei svarbą padėti kitam, staiga paniro į baimių liūną ir bando mane atkalbėti nuo jau priimto sprendimo, kuris nulems kito žmogaus likimą.

Namo grįžau su ašaromis akyse, tačiau širdis liepsnojo dar didesniu ryžtu ir noru kuo greičiau parsivesti savo vaiką namo. Taip, priėmusi sprendimą globoti savo Krikštasūnį, aš visiškai atvėriau savo širdį ir radau joje jam saugią vietą. Tikėjau, kad mums viskas puikiai pavyks, kad ir kiek išbandymų teks ištverti. Dabar, po šitiek laiko prisimindama tą situaciją su maldos grupės moterimis, suprantu, kad jos šitaip stengėsi parodyti savo rūpestį bei nerimą dėl manęs. Jos nenorėjo, kad likčiau įskaudinta ir nusivylusi, ir bandė mane apsaugoti nuo galimo skausmo. Tačiau taip kalbėdamos

jos parodė, kad visai manęs nepažįsta ir nežino mano stipriųjų pusių. Galbūt net pamiršo, kad gyvenime mes tobulėjame tik įveikdami tam tikrus sunkumus ir kad branda ateina su išgyvento skausmo įsisąmoninimu ir išmokus jo atneštas pamokas. Tą vakarą priėmiau dar vieną nelengvą sprendimą. Žinojau, kad imdama globoti vaiką–paauglį įsipareigoju prieš save ir jį priimti visus iššūkius ir sunkumus, kurių šis žingsnis galėjo sukelti ateityje. Tačiau tam, kad man viskas pavyktų, turėjau apsupti save tik palaikymą ir šilumą skleidžiančiais žmonėmis. Antraip rizikavau pirmą bėdą iš tikus pasiduoti ir nugrimzti į baimių bei abejonių liūną. O to tikrai visai nenorėjau. Tad daviau sau žodį, kad, kol neužauginsiu ir neišleisiu į gyvenimą savo Krikštasūnio, nebendrausiu su žmonėmis, nepritariančiais šiam mano sprendimui. Taip padariau iš pagarbos ir meilės tiek sau, tiek vaikui, tiek ir toms moterims.

Nuo to vakaro jau prabėgo beveik ketveri metai. Mano vaikas (nuo pat pirmos apsigyvenimo kartu dienos kitaip jo ir nevadinau) užaugo, baigė mokyklą ir stojasi ant kojų, ieškodamas savo vietos ir savo misijos šioje žemėje. Netrukus jis planuoja palikti saugų namų lizdą ir keliauti į platųjį pasaulį įgyvendinti savo svajonių. Aš džiaugiuosi, didžiuojuosi ir be galo myliu savo Krikštasūnį, kuris iš tiesų tapo neatskiriama mano širdies dalimi ir kurį drąsiai vadinu savo Sūnumi, savo vaiku, savo atžala. Tai buvo vieni geriausių mano gyvenimo metų, kai, darydama gera kitam gyvam ir meilės ištroškusiame Dievo kūriniiui, labai daug gavau ir pati. Be abejonės, nueitas kelias buvo kupinas išbandymų bei iššūkių. Reikėjo apgludinti vienam kito kampus, priimti save tokius, kokie esame, kitaip pažvelgti į savo prioritetus, norus, svajones ir rasti tai, kas svarbu abiems. Tačiau kartu šiame kelyje buvo daug nuostabių akimirkų, naujų atradimų, aplankyto šalių, atrastų vidinių pasaulių, užsiauginta geležinė kantrybė, nutiesti tiltai tarp dviejų širdžių ir išgyventa besąlyginė visa kurianti ir visa aprėpianti meilė. Drįstu sakyti, kad nueitas kelias – tai tik ilgos kelionės pradžia, skatinanti niekada nepasiduoti, kviečianti nuolat tobulėti ir kurti gėrį sau bei pasauliui.

KNYGA – MEILĖS DOVANA VAIKUI

Mano mylimas Sūnau, jau visai greit kelsi sparnus ir ieškosi savo krypties gyvenime. Aš nebegalėsiu nuolat būti šalia ir Tau padėti, išklausti, patarti ar apkabinti. Tačiau mano meilė ir mano mintys visad lydės Tave, kad ir kur eitum ir ką darytum. O kad būtų lengviau žengti tolesnius žingsnius ir kelionėje nepaklystum, dovanoju Tau tai, kas brangiausia man, kas sukaupta per ilgus metus ieškant įvairiais būdais, klumpant ir vėl stojantis, bandant iš naujo rasti išminties kelią, kuriuo galima būtų drąsiai eiti per gyvenimą ir nieko nebijoti. Į septynis skyrius surašiau tai, kuo alsuoja mano širdis, kuo nuoširdžiai tikiu ir kuo vadovaujuosi gyvenime. Pasirinkau rašyti laiško forma, nes tai buvo vienintelis mano atrastas būdas pasiekti Tavo širdį. Juk buvo dienų, kai grįžusi namo pikta ir pavargusi, norėdavau išlieti savo įtūžį dėl nesuplautų indų, neatliktų namų darbų ar neištesėtų pažadų. Tačiau tą pačią akimirką prisimindavau sau duotą pažadą, jog padarysiu viską, kad parodyčiau Tau kitokį susikaupusių emocijų išreiškimo būdą. Nes nei pikti priekaištai, nei pakeltas balsas ar tavo vaikystėje pamėgtas durų trankymas gerų vaisių nenešė. Tad vieną iš tokių dienų tyliai nuėjau į savo kambarį, susiradau popieriaus lapą ir parašiau Tau laišką. Jame rašiau apie tai, koks man brangus esi, kaip džiaugiuosi, kad esi mano gyvenime. Tačiau taip pat atvirai išsaciau tai, dėl ko nerimauju, kas mane skaudina ir ko tikiuosi iš Tavęs. Savo didžiai nuostabai, kitą dieną ant rašomojo stalo radau Tavo nuoširdų ir atvirą atsakymą ir taip prasidėjo mūsų laiško era.

Šie išminties perlai tebūna Tau lyg kelrodė žvaigždė, padėsianti suprasti kur link turėtumei krypti gyvenimą. Žinau, kad ne viskas iš karto lengvai pavyks, galbūt ne viskas Tau bus priimtina ar ne viską pritaikysi savo gyvenime. Tačiau tai padėjo man tapti tuo, kuo šiandien esu – žmogumi, kuriuo žaviuosi, kurį myliu ir kuriuo džiaugiuosi esanti. Esu dėkinga Dievui už gyvenimą, už nueitą kelią, už jame patirtus nuotykius, už išmoktas pamokas ir už

didžiausią stebuklą jame – Tave, mano aukseli, mano be galo mylimas Sūnau. Drąsiai eik pažinimo keliu, kelk sau klausimus ir ieškok atsakymų, svajok ir įgyvendink savo svajones, užsibrėžk tikslus ir siek jų, padėk žmonėms, ir žmonės padės Tau, mylėk save ir skleisk gėrį pasaulyje.

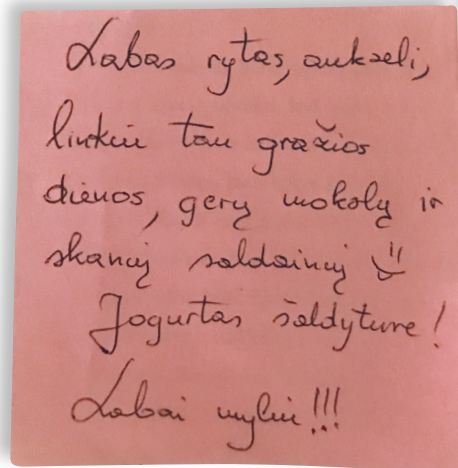
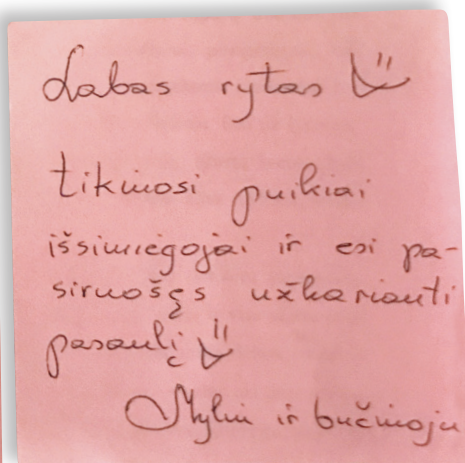
III. SEPTYNI IŠMINTIES PERLAI GYVENIMO PILNATVEI

1.

DĒKINGUMAS –

TEGU GAUSA IR TURTAI
PLŪSTA
Ī TAVO GYVENIMĀ

Mano mylimas Sūnau, dėkoju Tau už tai, kad esi mano gyvenime, kad leidi Tave mylėti, kad padedi vis labiau pažinti Tavo pasaulį ir suteiki galimybę būti mylinčia, švelnia, motiniška. Tavo dėka jaučiuosi mylima, laiminga ir nuolat tobulėjanti. Esi tikras stebuklas mano gyvenime, už kurį niekada nepavargsiu dėkoti Dievui ir Visatai. Be Tavęs daugelis dalykų nebūtų įvykę, apie daug ką nebūčiau pagalvojusi, tiek nuostabių akimirkų būtų tiesiog praėjusios pro šalį. Tačiau taip neįvyko, nes Tu buvai šalia. Dėkoju Tau, mano aukseli, už tai, kad tą dieną, kai rinkaisi sau krikšto mamą pasirinkai mane, kad patikėjai ir pasitikėjai manimi bei leidai man tapti vienu svarbiausių žmonių Tavo gyvenime. Dėkoju Tau už tai, kad visada stengiesi būti savimi, kad, nepaisant mūsų skirtumų, išklausai, išgirsti ir supranti mane. Dėkoju Tau už kiekvieną akimirką praleistą drauge, už Tavo pasakytus nuoširdžius žodžius, už Tavo gražius laiškus, staigmenas ir nuostabias dovanas. Dėkoju Tau už rūpestį manimi, už sutvarkytus namus, už išvestus pasivaikščioti šunis, už išankstinius perspėjimus, kai planuodavai užsibūti su draugais. Dėkoju Tau už atvirumą, už papasakotus sunkumus bei rūpesčius, kai gyvenimo įvykiai susiklostydavo Tau netikėta linkme. Dėkoju Tau už šypseną, už juoką, už visus meilės kupinus žodžius ir po ilgų gyvenimo metų, ištartą šventą žodį Mama. Visada būsiu Tavo širdy, kaip kad Tu esi manojoje, ir visada Tave mylėsiu, mano saulės spindulėli.

Gyvenimas dažnai būna nenusipėjamas ir kartais pateikia tokių netikėtų staigmenų. Tačiau labai svarbu prisiminti, kad viskas nutinka būtent taip, kaip reikia, ir visa skirta tam, kad augtum, tobulėtum ir keistumeis. Kad tie pokyčiai būtų į gera, už viską dėkok, aukseli. Jau kažkada esi klausęs, kam reikia dėkoti ir už ką. Mano atsakymas vis dar tas pats: dėkok Aukščiausiam, kad ir kaip jį vadini: Dievu, Visata, Gamtos jėga ar Energija, nes iš Jo meilės esame kiekvienas gimę, kiekvienas atėjome į šią žemę išmokti savų pamokų ir tapti tuo, kuo mums skirta būti. Todėl kiekviena situacija, nutinkanti Tau,

skirta būtent tam, kad geriau pažintum save ir atskleistum savo stiprybes. Dažniausiai žmonės yra linkę dėkoti už gera, džiaugtis laimėjimais ir sėkmėmis. Tačiau labiausiai mes tobulėjame tuomet, kai išgyvename sunkias, skaudžias, pamokančias situacijas, už kurias dažniausiai pamirštame padėkoti. Bet ilgainiui gyvenimas parodo, kad po vienokio ar kitokio sudėtingo įvykio išmokome ir supratome daug daugiau nei po dešimties teigiamų nutikimų. Ne kartą taip buvo nutikę ir man.

Tikriausiai atsimeni tą žaizdelę man ant lūpos. Ji nuolat mane vargino, kai gyvenau sodyboje. Mažas įtrūkimas ant lūpos atsirado man dar būnant vienuolyne. Iš pradžių atrodė, kad paprasčiausiai skilo lūpa, tačiau ji ilgai negijo, todėl susirūpinau ir kreipiausi į gydytojus. Jie skyrė man įvairių tepaliukų, kremukų ir kitokių vaistinių preparatų. Tačiau niekas nepadėjo. Žaizdelė pamažu didėjo ir negijo. Galiausiai grįžau į Lietuvą ir gydymą tęsiau pas mūsų šalies medikus. Prabėgo metai, o jokio pagerėjimo nebuvo. Šlapiuojanti žaizdelė dar labiau padidėjo ir išplito į kitą lūpos pusę. Tuo metu net minties nebuvo, kad čia gali būti kažkas baisaus. Tiesiog tikėjau, kad galiausiai žaizdelė užsitrauks ir toliau laimingai gyvensiu. Tačiau 2006 m. rugpjūčio 30 d. gydytojų paskelbta diagnozė buvo negailestinga: lūpos vėžys. Išėjau iš ligoninės sutrikusi, lauke švietė saulė, vos po kelių dienų turėjo prasidėti taip išsvajotos studijos VU, o mane staiga užgriuvo tokia naujiena. Ir, savo pačios nuostabai, širdyje ėmiau dėkoti Dievui, kad tai nutiko būtent man, o ne mano broliams (vyresnysis tuo metu džiaugėsi savo šeima ir augino pirmagimį sūnų, o jaunėlis stojosi ant kojų ir keitė darbą). Jaučiausi esanti pajėgi įveikti šį gyvenimo išbandymą ir viltis dėjau į Viešpatį bei gerus žmones, kurie nuolat mane supo.

Man buvo paskirti 25 švitinimo seansai, nes operuoti jau buvo per vėlu. Kasdien po paskaitų skubėdavau į ligoninę, kur tekdavo ilgas valandas laukti eilėje. Tačiau tai buvo puiki proga pažinti ligoninės personalą, užsimezgė šilta draugystė su ten dirbusiomis laborantėmis, kasdien ben-

dravau ir su panašaus likimo žmonėmis, kurie taip pat kantriai laukdavo kartais net po 4 valandas. Manimi ypač rūpinosi Tėtis, jis buvo paslaugus, visada pasiruošęs padėti ir palaikyti. Ir nors Mamos šalia nebuvo, nes iš Anglijos kasdien neprivažinėsi, tačiau motinišką šilumą nuolat jutau iš mane prižiūrėjusių gydytojų. Viena iš jų man tapo lyg antra mama, kuri ne tiek užjautė mane, kiek nuolat skatino eiti į priekį, nepasiduoti, skleisti džiaugsmą ir nenustoti vilties, kad ir kokia situacija būtų. Kai baigėsi spindulinis gydymas, po keleto mėnesių vėl buvo grįžta prie minties operuoti, nes lūpoje susiformavo guzelis. Po operacijos laukė ilgas gijimo laikotarpis. Dar po metų buvo atlikta plastinė operacija ir lūpų korekcija permanentiniu makiažu, nes švitinimas beveik visiškai sunaikino ne tik piktybines ląsteles, bet ir lūpų raudonąjį pigmentą. Visomis papildomomis operacijomis, lūpos korekcijomis rūpinosi mano mylima gydytoja Alina Pūrienė. Jos dėmesys man nuo pat pirmųjų dienų buvo daugiau nei gydytojo rūpestis savo pacientu. Tarp mūsų užsimezgė meilės ryšys ir susikūrė motinos ir dukros santykis, kuris gyvas ligi šiandienos.

Universitete taip pat susipažinau su puikiais dėstytojais, susiradau naujų draugų ir, nors kasdien važinėju į ligoninę, jaučiausi labai laiminga, nes mane supo nuostabūs žmonės. Niekada nebuvo kilusi mintis slėpti po švitinimo iki raudonumo įkaitusios apatinės veido dalies odos ar dėl ligos praleisti paskaitas, nes VU jaučiausi kaip šeimoje. Visi žinojo apie mano padėtį ir kiek galėdami palaikė. Smalsuoliams atsakiau į jiems rūpimus klausimus ir visi drauge krintome mokslo šaknis. Tokių nepakartojamų žmonių apsuptyje tos mokslo šaknys visai neatrodė karčios, o vaisiai buvo labai saldūs. Patekau į pirmųjų grupę, tad visomis jėgomis stengiausi nuo jų neatsilikti. Paskaitos buvo vienas iš mano prieglobsčių tuo sunkiuoju laikotarpiu. Kitas, be jokios abejonės, buvo vienuolynas ir malda.

Reguliariai eidavau į pamaldas, lankydavau brolių ir seserų vakarines paskaitas bei meldžiausi kartu su visais norinčiaisiais maldos grupelėje.

Sekmadieniais iš sodybų dažnai atvažiuodavo ir vaikai, kuriuos buvau pamilusi ir su daugeliu palaikiau ryšius net ir išvykusi. Per vieną tokį susitikimą prie manęs priėjo berniukas ir nedrąsiai pasakė per vakaro maldele prašęs Dievo, kad aš greičiau pasveikčiau. Tai taip palietė mano širdį, kad net ašaros ištryško. Be abejo, tai buvo džiaugsmo ašaros, nes supratau, kad mano liga paskatino tą vaiką taip nuoširdžiai manimi rūpintis, jog jis net skyrė man savo maldas. Turiu pripažinti, kad vakaro maldos gyvenant sodyboje ne visada būdavo laukiamiausia vakaro dalis, nes berniukai (ypač paaugliai) dažnai nenoriai rinkdavosi į maldos kampelį. Tad žinant aplinkybes tas vaiko prisipažinimas man buvo ypač brangus.

Po lūpos vėžio, švitinimo seansų ir operacijų jau praėjo daugiau nei dešimt metų. Įveikti sunkumai seniai išdilo iš atminties, tačiau tuo laikotarpiu užsimezergusios draugystės išliko iki šių dienų. Kelios studijų draugės gyvenimus kuria užsienyje, mano mylima gydytoja toliau rūpinasi manimi, ir kartkartėmis mes randam laisvą minutėlę pabendrauti iš širdies, įgyti diplomai saugiai guli stalčiuose, o mano vaikas jau užaugo ir gyvenimas atveria naujus horizontus. Jeigu kas nors manęs paklaustų, ar būtų buvę geriau, jei ši liga niekad nebūtų manęs palietusi, drąsiai atsakyčiau, kad aš su meile ir pasitikėjimu ją priėmiau ir nė kiek nesigailėjau. Dėkoju Dievui už visus išbandymus ir iššūkius, o ypač už lūpos vėžį. Per tuos kelerius metus įgijau būrį ištikimų draugų, dar labiau sustiprėjau kaip asmenybė, suvokiau laiko svarbą ir tai, kad gerų darbų nereikia atidėlioti. Būtina veikti čia ir dabar. Juk nė vienas nesame tikri dėl rytdienos. Turime tik šiandieną, per kurią galime padaryti labai daug gero. Jeigu nutiks taip, kad rytdienos mums jau nebus, po mūsų liks gerų darbų kalnas bei puikūs prisiminimai kitų žmonių širdyse. O jeigu rytojais išauš, vadinasi galėsime tęsti tai, ką gero pradėjome daryti vakar.

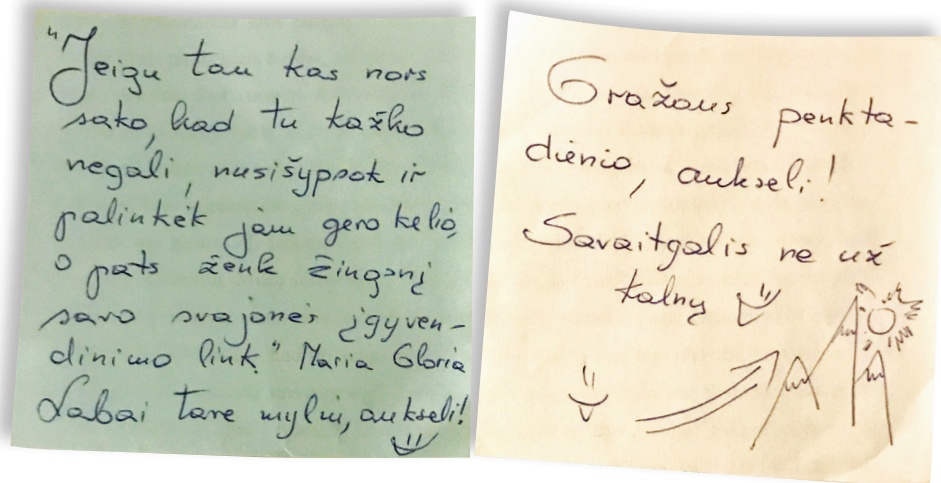
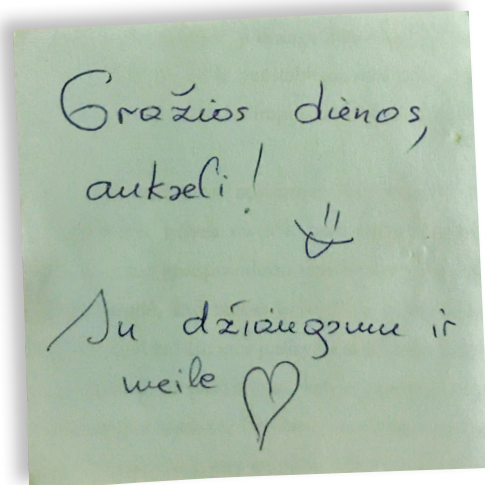
Dėkok, mano Sūnau, už viską, ypač tuomet, kai nematai prasmės ar būna sunku. Dėkok už Tau suteikiamas pamokas, už galimybes tobulėti, už Tavo

charakterio grūdinimą ir Tavo talentų išryškinimą. Dėkok ir už nuostabias akimirkas, džiugias situacijas, artimuosius, draugus, kasdienį maistą bei pastogę, darbą ir poilsio dienas. Kasdien dėkojant gerų dienų bus vis daugiau. O nuolat tobulėdamas pritrauksi vis puikesnių galimybių ir nuostabesnių žmonių į savo gyvenimą. Visada kurk tai, ką norėtum ryt vos atsikėlęs tęsti, kuomet galėtum didžiuotis ir dalytis su kitais.

2. DRĄSA.

KAIP PRISIJAUKINTI
BAIMĘ IR PAVERSTI JĄ
SAVO PAGALBININKE?

Mano aukseli, esu ne kartą tau kartojęsi, kad drąsus ne tas, kuris nebijo, o tas, kuris veikia nepaisydamas savo baimių ir siekia tikslų bei įgyvendina savo svajones. Kai į Tavo širdies duris pasibeldžia baimė, susimąstyk ir įsiklausyk, ką ji Tau nori pasakyti. Dažniausiai ji būna signalas, kad ruošiesi daryti kažką, ko anksčiau nesi daręs. Baimė – lyg raudonas šviesoforo signalas, kuris trumpam įspėja, kad reikia sustoti ir daryti pamąstyti. Tik nuo Tavęs priklausys, ar ir toliau liksi stovėti ar visgi įžiebsi sau žalią šviesą ir eisi pirmyn. Baimė gali tapti Tavo sąjungininke, jeigu naudosis ją kaip lakmuso popierėlį įsitikinti, kad darai kažką daugiau nei įprasta. Ji įsijungia tuomet, kai išdrįsti pajudėti iš savo komforto zonos platesnių horizontų link. Mūsų smegenys sukonstruotos taip, kad nuolat saugotų mus nuo pavojų. Žingsnį už komforto zonos ribų jos traktuoja kaip pavojų nusistovėjusiai rutinai, todėl įjungia stipriausią mechanizmą, kad šio žingsnio nežengtum – baimę. Kai taip nutinka, padėkok savo smegenims už veikiantį savisaugos mechanizmą, nes jeigu stovėtum ant bedugnės krašto ir norėtum žengti žingsnį į pražūtį, šis mechanizmas išgelbėtų Tau gyvybę. Tačiau jei žengi už savo komforto zonos ieškoti naujų galimybių, vadinasi, išsirinkai sau tinkamą iššūkį ir kūnas į tai reaguoja – pakyla spaudimas, kažkas gniaužia krūtinę, o vis labiau kylantis smalsumas neleidžia nurimti. Atėjo laikas veikti. Tačiau būk labai atidus – jei leisi baimei išsakyti savo širdyje ir mintyse, ji drauge nuskandins ir tave į komforto, saugumo, tačiau pilką pasaulį, kuriame svajonėms ir nuostabiems rezultatams tiesiog nebus vietos. Todėl vos tik užgimus idėjai, minčiai ar atsiradus impulsui siekti savo svajonės, priimk sprendimą čia pat ir pradėk veikti.

Žinau, kaip Tau nelengva buvo apsispręsti kelti sparnus ir, palikus jaukius namus užnugary, ryžtis keliauti svetur ieškoti savęs ir savo vietos šiame pasaulyje. Pokyčių noras užgimė greitai, tačiau kol savo apsisprendimo neįtvirtinai konkrečiu veiksmu, šiuo atveju – lėktuvo bilieta įsigijimu, atrodo, kad niekas nesidėlioja ir visi planai žlunga. Motyvacinėje literatūroje dažnai

rašoma, kad jei žmogus pasiryžta siekti savo svajonės, išsikelia sau tikslus ir drąsiai imasi juos įgyvendinti, nepaisydamas kelyje pasitaikančių nesėkmių, visa Visata, Dangaus angelai ir Dievas jam padeda. Kol žmogus gyvena savo apmąstymuose, įvairiuose svarstymuose, kasdien vis keičia veiksmų planą ir ieško pasiteisinimų bei įrodymų, kad dėl kažkokių priežasčių jam nepavyks pasiekti savo svajonės, tuomet ir pats Dievas yra neįgalus jam padėti. Atrodo paradoksalu, kad Visagalis Dievas tampa neįgalus. Tačiau, mano įsitikinimu, tai yra gryna tiesa. Nes Dievas (Visata, Gamta ar kaip Jį pavadinsi) mus sukūrė iš grynios meilės ir dovanojo mums laisvę rinktis. Kol mūsų veiksmai nerodys konkrečios krypties ir mes tik mindžikuosime vietoje, tai ir Aukščiausioji galybė iš meilės ir pagarbos mums bus neįgali padėti. Tačiau kai tik priimi sprendimą, imiesi veiksmų, darai pažangą ir, be viso to, dar paprašai Aukštesniųjų galių pagalbos, jos kaip mat skuba Tau padėti ir kartais net atrodo, kad viskas savaime susidėlioja taip, kaip reikia.

Mano aukseli, kiekvienas pokytis Tavo gyvenime – tai pokytis ir kitų žmonių bei plačiąja prasme – žmonijos istorijoje. Gal jis ir atrodo nereikšmingas, bet ilgai gali pasirodyti, kad buvo didelių įvykių pradžia. Kiekvienas iš mūsų daro įtaką kitų žmonių gyvenimams tiek, kiek drįsta imtis iniciatyvos ir vadovaujasi savo širdies impulsais. Jeigu eidamas gatvę pamatai prie pėsčiųjų perėjos stovintį neregį ar senyvą žmogų, kuriam gatvę pereiti yra gyvenimo iššūkis, ir ilgai negalvojęs, pribėgi ir padedi, šiuo savo poelgiu įsuki gerumo ratą Visatoje. Šis mažas gerumo proveržis virsta gerąja energija, pasileidžia skrieti po pasaulį ir vieną gražią dieną būtinai sugrįžta pas Tave – galbūt tada, kai tau pačiam labai reikės pagalbos ir nebežinosi ko imtis. Gerumo darbai dažnai nereikalauja didelių pastangų ar laiko sąnaudų, tereikia išdrįsti priimti sprendimą ir veikti.

Tokį sprendimą kadaise priėmė ir mano mylima Motina Teresė, kai išėjusi į Kalkutos gatves, pamatė skurstančius, sergančius, atstumtus bei niekieno nemylimus žmones. Ji galėjo, kaip daugelis, nuleidusi akis praeiti pro šalį. Kad širdį mažiau skaudėtų, dar galėjo sukalbėti už juos maldą ir juos

palaiminti, kaip įprasta vienuoliams. Tačiau ji priėmė drąsų įsipareigojimą keisti tų žmonių gyvenimus ir nutarė dovanoti jiems kai ką daugiau. Motina Teresė pasiryžo priimti visus tokius, kokie jie yra, ir dovanojo savo meilę kiekvienam sutiktajam. Palikti saugią vienuolyno erdvę, švartą savo celę ir išeiti į nežinomybę buvo tikrai labai drąsus žingsnis. Tačiau kiekvienas žmogus, kaip Dievo stebuklas, jai buvo kur kas svarbiau už visus turimus patogumus ir aprūpintą gyvenimą. Eidama gyventi su vargšų vargšais, pasiryžusi mylėti ir padėti jiems, būsimoji šventoji nesitikėjo pakeisti paties pasaulio. Tiesiog kitaip pasielgti negalėjo ir klausė savo širdies. Ji nelaukė jokio atlygio, nekviatė savanorių sau į pagalbą ir nesiskundė, kad sunku. Ilgainiui šis iš pirmo žvilgnio kuklus nesavanaudiškas poelgis paskatino pasaulinę gerumo veiklą. Motinos Teresės kongregacijos vienuolynai yra paplitę po visą platųjį pasaulį, skurstantieji ten gauna ne tik šilto maisto ar atsigerti, bet ir atranda mylinčius žmones ir patys išmoksta mylėti. Motina Teresė nesiekė jokio pripažinimo, tačiau 1979 m. buvo įvertinta garbingiausia pasaulyje Nobelio Taikos premija. Jos pradėtą veiklą iki šių dienų remia gausus aukotojų būrys, o žinia apie jos gerumo darbus įrašyta ne tik konkrečių žmonių širdyse, bet ir žmonijos istorijoje. Ši smulki moteris sugebėjo pakeisti ir kitų žmonių gyvenimus, ir padarė didelę įtaką pasauliui, nes jos širdis degte degė meile artimui ir ten nebuvo vietos baimei.

Motina Teresė buvo ir liks didžiausias autoritetas mano gyvenime. Savo veiksmais ji įrodė, kad žmogui iš tikrųjų nėra negalimų dalykų. Jeigu kartais mane apninka abejonės ar baimė bando prasiskverbti į gilesnius mano širdies klodus, kaipmat prisimenu ją ir pagalvoju, kaip ji elgtųsi, ar ieškotų lengviausio kelio, ką patartų man šioje situacijoje. Dažniausiai atsakymas savaime ateina, o priėmus sprendimą, Visata įjungia savo pagalbos mechanizmą ir tai, kas atrodė neįmanoma, staiga tampa pasiekiamu. Mano mylimas Sūnau, drąsiai priimk sprendimus gyvenime ir nebijok galimų klaidų ar netikėtų situacijų, nes kiekvienas žingsnis Tave priartins prie galutinio tikslo – svajonės įgyvendinimo. Iš pažiūros klaidingi ėjimai ateityje dažniausiai būna kertiniai

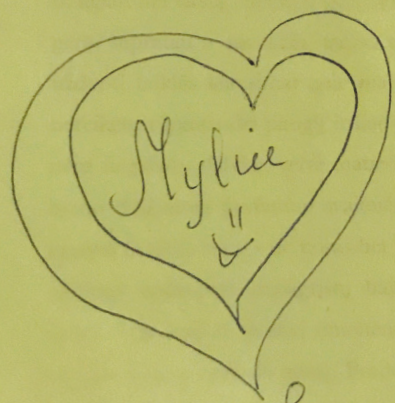
akmenys, galiausiai nukreipiantys Tavo žingsnius teisinga linkme. Be galo didžiuojusi ir žaviuosi Tavimi, kad išdrįsai keliauti po pasaulį, kad užsibrėžei tikslą tapti nuostabiu vyru ir puikiu žmogumi, kad trokšti tobulėti ir, nepaisydamas vis išnyrančių baimių, drąsiai imiesi veiksmų. Tikiu, kad Tau viskas puikiai pavyks, kad turėsi daug progų vyriškėti, bręsti kaip asmenybė ir atrasti savo stiprybes. Kai galiausiai rasi atsakymus į Tau šiuo metu svarbius klausimus, galėsi kurti tokį gyvenimą, apie kokį svajoji. Pasitikėk savimi, prašyk pagalbos Visatos, daryk gera žmonėms ir keisk pasaulį mažais gerumo darbais.

3. AUGIMAS.

NUOLATINIS
TOBULĒJIMAS –
SĒKMĒS GARANTAS

Mano aukšeli,
gražios tau di-
nos ir būk toliau
toks išprotėjęs dėl
mokslų! Jut veža!!
Mylui ir bučiuojū

Mylui tave, aukšeli,
linkui puikiai praleisti
laiką konturze ir bū-
ti šauniu vedėju!!

← Ne visai
gražiai pavy-
do, bet pana-
šu! Knyga!!

Mano brangus Sūnau, puikiai žinai, kad vienas iš pagrindinių mano gyve-
nimo šūkių – nuolat tobulėti. Bet ar taip buvo visada? Tikrai ne. Buvo laikas,
kai aš viską tvarkingai susidėlioju į lentynėles, mačiau savo gyvenimo viziją
lyg ant lėkštutės ir tikėjau, kad taip gyvensiu visą man skirtą laiką. Taip įvyko
tada, kad įgyvendinau savo svajonę tapti Vilniaus universiteto dėstytoja. Aš
taip to troškau: sąžiningai lankiau paskaitas ir mokiausi, puikiai laikiau egza-
minus, metus laiko studijavau Bordo (Bordeaux) universitete pagal Erasmus
mainų programą, grįžusi papildomai dirbau Prancūzų institute Lietuvoje, o
kai, įgijusi magistro diplomą, sulaukiau kvietimo dirbti Vilniaus universitete,
mano džiaugsmui nebuvo ribų. Aš tikrai tikėjau, kad pasiekiu užsibrėžtas
aukštumas ir likusį gyvenimą dirbsiu VU, papildomai darbuosiuos Prancūzų
institute ir teiksiu privačias pamokas.

Tačiau ši vizija pabiro į smulkius šipulėlius, kai vienas žmogus atskleidė
beribes žmogiškojo proto galimybes ir išmokė į viską pažvelgti kitu kampu.
Tas žmogus buvo sėkmės mokytojas, motyvuotojas, metodininkas ir dabar
jau puikus mano draugas Algirdas Karalius. Jis padėjo suprasti, kad neturė-
čiau riboti savęs, kad turiu daugiau nei vieną talentą ir gyvenime galiu siekti
dar didesnių aukštumų. Iš pradžių ne viską gerai supratau ir suvokiau, tačiau
mano mintyse įsikūrė dvejonė – o kas, jeigu jis teisus? Jo užduoti taiklūs kla-
simai apie mano vaikystės svajones, apie tai, ką norėčiau veikti, jeigu nereikė-
tų rūpintis dėl pinigų, ir kuo užsiimčiau, jeigu bent vienai dienai patikėčiau,
kad man nėra negalimų dalykų, vertė mane ieškoti atsakymų dieną ir naktį.

Galiausiai supratau, kad mano didžiausia gyvenimo svajonė, tai, kuo
kasdien dega mano širdis ir kas mane verčia kasrytą keltis iš lovos, – tai noras
padėti žmonėms. Padėti jiems augti, atskleisti talentus, atsikratyti nepagrįstų
baimių ir ryžtis ieškoti savo vietos pasaulyje. Eidama į vienuolyną troškau
padėti žmonėms, skleisdama Gerąją Naujieną apie Dievo meilę ir Jo buvimą

kiekviename iš mūsų. Pradėjusi dirbti vaikų sodyboje, norėjau dovanoti savo meilę, laiką ir pastangas, kad ten atsidūrę vaikai tikėtų, jog pasaulyje yra daugiau gėrio nei blogio. Tapusi VU dėstytoja, stengiausi parodyti studentams, kad yra kur kas daugiau nei vien egzaminų rezultatai ir pasiekti apdovanojimai, kad realu yra ir tai, kuo dega jų širdis ir ko trokšta siela.

Algirdas Karalius tapo mano mokytoju, įkvėpėju. Jis nuoširdžiai tikėjo, kad mano nueitas gyvenimo kelias – tik didesnės kelionės pradžia. Ir aš juo patikėjau. Ėmiau ieškoti naujų galimybių, savo talentų ir būdų jiems atskleisti. Aštuonis mėnesius drauge dirbom petys petin, kad pritaikytume Algirdo sukurtą greito anglų kalbos mokymosi metodą Kolibris prancūzų kalbai. 2014 m. kovo 16 d. su pasididžiavimu ir kupini džiaugsmo bei kūrybinio jaudulio startavome su prancūzų kalbos Kolibriu Vilniuje. Nors kūrybos laikotarpį išmargino išbandymai, nors mes be atvangos taisėme ir tobulinome medžiagą, kartais nemiegodavome naktimis ir kamuodavo dvejonės, mes nepasidavėme ir viską padarėme iki galo. Aš ne tik patobulinau savo prancūzų kalbos įgūdžius, bet ir supratau, kad kalbos mokytis galima su džiaugsmu, lengvai ir patiriant labai daug malonumo. Vilniaus universitete pritaikiau šį metodą, mokydama studentus prancūzų kalbos fonetikos ir tai puikiai pasiteisino. Kartu su manimi galutinį pirmakursių egzaminą stebėjęs dėstytojas iš Prancūzijos niekaip negalėjo patikėti, kad studentai šios kalbos mokytis pradėjo vos prieš keturis mėnesius. Tai buvo dar vienas įrodymas, kad viskas yra įmanoma, tiesiog reikia nenustoti ieškoti, jeigu iš pirmo karto kas ir nepavyksta.

Mano tobulėjimo kelias įdiegus prancūzų kalbos Kolibrio metodą nesibaigė. Dalyvavau visuose tuo metu Algirdo Karaliaus siūlomuose mokymuose: greitojo skaitymo, greitojo įsiminimo, informacijos verslo, įvairiose meno ir verslo kūrimo dirbtuvėse, tapybos vakaruose ir t. t. Kaskart namo grįždavau pakilios nuotaikos ir vis tvirčiau įsitikinusi, kad man iš tiesų nėra negalimų dalykų. Įgytomis žiniomis dalijausi su studentais, draugais, arti-

maisiais ir visais, kam tai buvo įdomu. Mano didžiai nuostabai šios žinios buvo lengvai priimamos ir praktiškai įgyvendinamos. Matyt, tuo metu ir „susirgau“ tobulėjimo virusu. Kad Tu žinotum, mano Sūnau, koks džiaugsmas yra dalytis įgytomis žiniomis ir matyti, kad jos padeda augti kitiems. Kartu su šiuo džiaugsmu atėjo ir supratimas, kad tobulėti reikia nuolat. Tik siaurai mąstantis žmogus gali pasakyti, jog jau viską žino ir jam nebereikia tobulėti. Tobulėjimo procesas – nenutrūkstantis ir nuolatinio atsinaujinimo reikalaujantis kelias, kuriuo einama visą gyvenimą. Juk ne veltui Sokratas – vienas žymiausių antikos laikų filosofų – sakė, kad žino, jog nieko nežino. Tad jeigu nori pažinti pasaulį, atrasti save ir savo talentus ir kaskart pakylėti savo gyvenimą į vis aukštesnį lygį visose srityse, turi nuolat tobulėti ir atnaujinti žinias bei įsitikinimus. Kito kelio nėra.

Įgijusi naujų žinių, potyrių, įgūdžių Algirdo Karaliaus mokymuose, panorau pažinti ir kitus mokytojus, kurių seminaruose bei mokymuose ankstyvoje jaunystėje dalyvavo ir pats Algirdas. Vieną didžiausių išpūdžių paliko Anthony Robbinso mokymai „Išlaisvink savyje slypinčią galią“ (Unleash the power within) Londone, darkart privertę mane grįžti į save, paskatinę iš naujo pervertinti vertybes, įsitikinimus, rasti tai, kas įsisenėjo ir neleidžia žengti tam tikrų žingsnių. Būtent šie mokymai buvo paskutinis lašas priimant sprendimą įsivaikinti Tave, mano stebuklėli, nes aš patikėjau savimi, kad ir būdama be situotinio ir be didelio palaikymo galiu tai padaryti. Iš tikrųjų tai buvo vienas svarbiausių apsisprendimų mano gyvenime, kuriuo be galo didžiuojuosi ir džiaugiuosi.

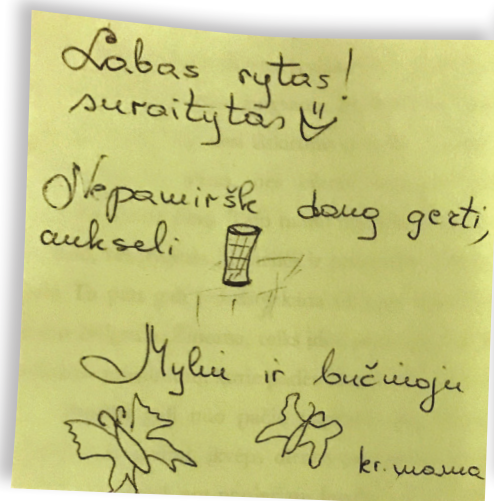
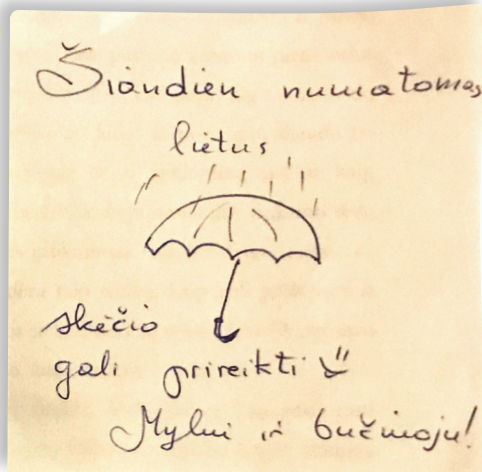
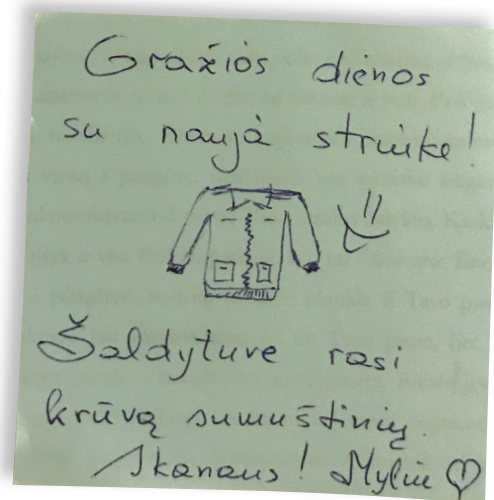
Per Anthony Robbinso mokymus supratau, kad kasdienius stebuklus daro paprasti žmonės, niekuo nesiskiriantys nuo manęs. Tiesiog jie priima sprendimą veikti ir nesileidžia stabdomi. Nei sunkumai, nei išbandymai, nei pasitaikančios klaidos, nei palaikymo trūkumas, nei apkalbos, nei baimė ar nusivylimai jiems nėra kliūtis. Šie žemiškieji stebukladariai pasitiki savimi, tiki, kad tai, ką jie daro, neša gėrį pasauliui ir kad būtent jie, o ne koks kaimy-

nas ar geras draugas turi įgyvendinti jų svajonę. Esu be galo dėkinga visiems savo gyvenimo mokytojams: jau minėtiems seminarų vedėjams, artimiems draugams, tėvams ir giminaičiams, studentams, bendradarbiams, nepažįstamiesiems ir, žinoma, Tau, mano aukseli. Kiekvienam tariau AČIŪ ir visiems esu be galo dėkinga už suteiktas pamokas, už gyvenimo įžvalgas, už pagalbą tobulėjant, už tai, kad buvote, esate ir būsite mano gyvenime. Esu pasiryžusi tobulėti iki pat gyvenimo pabaigos ir kviečiu šiuo keliu drauge eiti ir Tave, mano brangus Sūnau. Tik tobulėdamas pažinsi išminties klodus, atrasi atsakymus į Tau rūpimus klausimus, suvoksi savo vietą pasaulyje ir atrasi gyvenimo džiaugsmą. Man šis džiaugsmas yra susijęs su meile žmonėms ir gerumo nešimu pasauliui. Ieškok savo laimės formulės ir būtinai ją rasi!

4. SAVIVERTĖ.

AŠ ESU STEBUKLAS
SAVO PATIES GYVENIME

Mano mylimas saulės spindulėli, aš tik galiu numanyti, kiek skausmo, žaizdų ir randų Tavo širdyje paliko vaikystės įvykiai, kurie kartkartėmis Tave pasiveja žengiant pirmuosius savarankiško gyvenimo žingsnius. Ne kartą iš Tavęs esu girdėjusi, kad jauti, jog neturi jokių talentų, manai, jog nesi išskirtinis ir nieko nedarai geriau už kitus. Ir nors man skaudu tai girdėti, Tu esi teisus, nes būtent taip save įsivaizduoji ir šį įsitikinimą priimi kaip šimtaprocentinę tiesą. Taip mano daugelis žmonių, kurie vaikystėje nesulaukė tinkamo tėvų dėmesio, besąlyginės jų meilės ir palaikymo. Tačiau šis įsitikinimas – tik klaidinga nuomonė, kurią Tu pats gali pakeisti kada tik panorėjęs. Tai nėra taip sunku, kaip gali pasirodyti iš pirmo žvilgsnio. Žinoma, reiks įdėti pastangų, nuolatos stebėti minčių tėkmę ir susikurti savo aplinkoje priminimų, kurie padės Tau greičiau tapti tuo, kuo norėtum iš tiesų būti.

Pradėti gali nuo pačių paprasčiausių kasdienių ritualų, kurie sustiprins pasitikėjimą savimi, įkvėps dienos pradžiai ir lyg kompasas nustatys minčių kryptį teisinga linkme. Susirašyk ant popieriaus lapelių tokius žodžius/sakinčius kaip *Nusišypsok, išaušo nuostabi diena. Aš esu nuostabus ir savimi pasitikintis vyras. Aš niekada nepasiduodu ir drąsiai siekiu savo svajonių. Mano protas išlieka ramus, net kai aplinkui siaučia audra. Man nėra negalimų dalykų. Aš esu savo gyvenimo kūrėjas. Aš priimu visišką atsakomybę už savo žodžius ir veiksmus* ir pan. Priklijuok šiuos lapelius su trokštamomis išsiugdyti savybėmis, talentais, svajonėmis matomiausiose savo gyvenamos patalpos vietose, įsidėk vieną į piniginę, užsiklijuok ant telefono nugarėlės kaip nuolatinį priminimą, padėsiantį sukonzcentruoti dėmesį į Tau svarbius dalykus. Kaskart pamatęs vieną iš šių užrašų garsiai perskaityk ir visa širdimi patikėk, kad tai – tiesa apie Tave. Ilgainiui pastebėsi, kad jau nereikia atidžiai įsiskaityti, žodžiai savaime plaukia iš Tavo sąmonės. Tai ir bus ženklas, kad kertinis akmuo jau tvirtai padėtas ne tik Tavo prote, bet ir širdyje. Kaskart, pasielgęs būtent taip, kaip parašyta priminime: nusišypsokęs,

ištesėjęs duotą žodį, išlikęs ramus konfliktinėje situacijoje ar padaręs tai, ką manei esant neįmanoma, įtvirtinsi naują savybę ir ji taps Tavo dalimi. Taip dirbdamas su savimi kursai save tokį, koks išties trokšti būti. Tada Tau nebereikės kitų žmonių pritarimo, padrašinimo ir paskatinimo. Žinoma, visada malonu, kai to sulauki, tačiau tai nebebus svarbiausia Tavo tobulėjančiai asmenybei. Tu pats žinosi, koks nuostabus, vyriškas, atsakingas, patikimas, drąsus, romus ir mylintis esi.

Aš ir pati ilgą laiką nežinojau, kokie tikrieji mano talentai, kuo noriu būti gyvenime, kokia mano paskirtis šioje žemėje. Ilgai klaidžiojau ir ieškojau savęs. Pradėjau teisės mokslus, siekdama padėti žmonėms susilaukti teisingumo. Jų nebaigusi išvykau į vienuolyną, trokšdama padėti žmonėms atrasti tikrąją esmę ir meilės bei pilnatvės šaltinį. Grįžusi iš vienuolyno, įsikūriau vaikų sodyboje, kad dovanočiau savo meilę, švelnumą ir laiką tiems, kurie viso to buvo netekę. Kol galiausiai grįžau prie to paties klausimo, kuris kirbėjo širdyje nuo pirmųjų studijų metų: kur mano vieta pasaulyje, kaip galėčiau geriausiai atskleisti save ir tinkamai panaudoti savo talentus. Tada ir supratau, kad visų mano veiksmų bendras vardiklis buvo noras vienaip ar kitaip padėti žmonėms.

Tas noras buvo toks stiprus, kad kuriam laikui buvau visai pamiršusi svarbiausią žmogų savo gyvenime – save pačią. Viską darydama dėl kitų, nebeskyriau sau pakankamai laiko, nesirūpinau savo pačios gerove, tobulėjimu, išvaizda ir sveikata. Išsisiėmiau ir galiausiai nebežinojau, ko imtis. Būtent tą akimirką supratau, kad tikroji laimė nepriklauso nuo to, kiek žmonių sulauks mano pagalbos, kiek šalių aplankysiu, kiek bendraminčių subursiu aplink save. Tikroji laimė glūdi mano širdyje ir tik aš pati galiu ją pažadinti, priimdama save tokią, kokia esu, mylėdama save pačią visa širdimi, rūpindamasi savo sveikata, išvaizda, nuolatinio tobulėjimu bei augimu. Šis suvokimas, mano Sūnau, man buvo lyg naujas gimimas. Gimimas iš vidaus, gimimas sau ir dar kartą – pasauliui.

Turėjau nueiti ilgą kelią, kad širdimi suprasčiau, jog kiekvienas žmogus yra dovana ir stebuklas mano gyvenime. O vienas didžiausių stebuklų jame esu aš pati. Juk nėra artimesnio už save žmogaus, žinančio, kuo dega širdis, kokie jausmai joje gyvena, kokius išbandymus jai tenka įveikti ir kokią skausmą kartais tenka iškęsti. Tai supratusi, pradėjau visai kitaip žiūrėti į žmones ir save pačią. Priėmusi ir pamilusi save tokią, kokia esu, tapau laisva ir laiminga. Staiga suvokiau, kad galiu imtis bet kokios veiklos ir tol, kol joje matysiu gilią prasmę bei jausiuosi naudinga, aš galėsiu iki galo atskleisti savo talentus: mylėti žmones, jais rūpintis, atlikti darbą iš širdies ir džiaugtis kiekviena gyvenimo akimirka. Šiais talentais yra apdovanotas kiekvienas, ir visai nesvarbu, kokią profesiją ar darbą jis pasirinks. Savo kasdiene veikla jis gali keisti pasaulį į gera ir pats jaustis be galo laimingas. Esu įsitikinusi, kad kol neradai šių talentų savo širdyje, tol bet kokia veikla bus kančia ir nuolatinės bergždžios pastangos siekti nepasiekiamo. Tai, kas svarbiausia, glūdi kiekvieno mūsų širdyje. Šiais talentais esi apdovanotas ir Tu, mano saulės spindulėli. Tu esi mylintis, švelnus, rūpestingas, geros širdies žmogus. Tai Tavo stiprybė ir Tavo laimės garantas. Kad ir kuo pasirinksi būti gyvenime, visada prisimink šiuos kertinius dalykus, kurie padės Tau pasiekti, ko trokšta širdis. Stebuklai iš tikrųjų egzistuoja, ir Tu esi vienas iš jų.

5. ATKAKLUMAS.

NIEKADA NEPASIDUOK:
IŠBANDYMAI IR
NESĖKMĖS

Mano aukseli,
linkiu tau didelių
svajonių, kad vienos
dieną nubudęs suprastum,
jūs gyveni nuostabų
gyvenimą! Myliu

Nuostabios šventės
* * * ir * * *
Puikų prisiminimų
(gražų š!)
Su meile ir
džiaugsmu!

2-as dublis su
* * *
Grazios dienos,
Dimule!
Myliu

Mano brangiausias Sūnau, kartais iš tikrųjų atrodo – būtų nuostabu, jeigu visos mūsų svajonės išsipildytų akimirksniu, nereikėtų įveikti išbandymų ir patirti kančių. Kaip būtų lengva gyventi, jeigu sąskaitoje nuolat būtų neišsenkantis milijonas, žmonės niekada neskaudintų vienas kito ir amžinai šviestų saulė. Būtų galima keliauti, kur nori, mėgautis naujais vaizdais ir potyriais, megzti draugystes ir nesijaudinti dėl rytojaus, nes būtum tikras, kad tai, ką šiandien užmigdamas palieki, kitą dieną ir vėl lauks Tavęs. Galbūt iš pirmo žvilgsnio visa tai atrodo lyg pasaka, lyg rojus žemėje. Tačiau ilgainiui supranti, jog be tikrojo gyvenimo džiaugsmo ir laimės tai iš tiesų tik mirazas.

Mylėti labai lengva, kai viskas puikiai sekasi, kai supa artimi žmonės ir kai nieko netrūksta. Tačiau tikroji meilė atsiskleidžia tik tuomet, kai atrodo, kad žemė slysta iš po kojų, kai dauguma Tavęs nesupranta, kai nežinai, ką toliau daryti, bet pasitaikius progai padėti, nedvejodamas ir nieko nepaisydamas ištiesi pagalbos ranką. Kai sunkią gyvenimo akimirką aukščiau visko pastatai kito gerovę, tavo širdis pripildo tikrojo džiaugsmo ir pilnatvės. Nes tikroji meilė yra nesavanaudiškas troškimas kurti gerį kitam ir nesitikėti nieko sau. Kad ir kaip paradoksalu, būtent tokia meilė ištis maitina širdį ir sklidinai pripildo ją tikrojo laimės jausmo.

Papasakosiu Tau vieną skaudžiausių mano gyvenimo įvykių, kuris, kaip paaiškės vėliau, tapo tikru meile trykstančiu šaltiniu.

Puikiai žinai, kad augau su dviem savo mylimais broliais: vienas jų – metais už mane vyresnis, o kitas – pusantro metų jaunesnis. Kad ir kaip nesmagu pripažinti, tačiau stipresnį ryšį turėjau tik su vienu iš brolių. Vyresnėlis man buvo lyg sielos dvynys, su kuriuo drauge augom nuo mažumės. Mes viską darėme kartu: vaikystėje žaidėm kieme, sportavome, lankėme skautų būrelį. Paauglystėje kartu pradėjome dirbti bei kasdien dalydavomės dienos išgyvenimais, tardavomės, kaip elgtis susiklosčius sunkiai situacijai, ir prisie-

kinėjome vienas kitam, kad užaugę liksim visada kartu, kaip tikri muškietininkai. Tačiau įžengus į suaugusiųjų gyvenimą, pažadus buvo nelengva tesėti. Vyresnėlis vedė gana anksti ir paliko šeimos lizdą būdamas vos 21 metų. Jis vertė naują gyvenimo lapą su mylima moterimi, tapo šeimos galva, o greitai ir mylinčiu tėčiu savo vaikams. Jis ir studijavo, ir dirbo, ir kūrė namus savo šeimai. Tad akivaizdu, kad laiko man jis negalėjo skirti tiek, kiek anksčiau, o kadangi neradau tinkamo ryšio su jo išrinktąja, progų susitikti mums taip pat nebuvo daug.

Mūsų tėvai tada jau buvo išsiskyrę, mamą kamavo įvairios ligos, tėtis rūpinosi savo verslu, o vienintelis žmogus, kuriuo šimtu procentu pasitikėjau ir besąlygiškai mylėjau, tiesiog dingo iš mano gyvenimo. Jaučiausi taip, lyg dalis manęs nustojo egzistuoti, lyg mano širdis būtų padalyta pusiau ir paralyžuota. Tačiau dar baisiau buvo tai, jog dėl tokios savijautos man buvo labai gėda, jaučiausi egoiste ir nuolat sau primindavau, kad brolis dabar turi savo gyvenimą ir aš neturiu teisės jo trukdyti. Baigusi mokyklą pasirinkau studijas ne pagal savo norus, o todėl, kad teisę studijavo vyresnysis brolis. Galvojau sau, kad vis vien tai yra vienas iš būdų padėti žmonėms, o kartu būti ir arčiau brolio. Man jo ištis labai trūko, tačiau atvirai pasipasakoti neradau kam, o ir tinkamų žodžių išreikšti tam, kas dėjosi mano širdyje, tuo metu negalėjau rasti.

Tik visai neseniai supratau, kad toks klaidingas mąstymas ir užsidarymas savyje išprovokavo ligą, kuri lyg perkūnas iš giedro dangaus sukrėtė mano gyvenimą pirmaisiais teisės studijų metais – man prasidėjo epilepsijos priepuoliai. Ilgai mane tyrę gydytojai nerado jokios priežasties. Aš neturėjau galvos traumų, nevartojau alkoholio ar psichotropinių medžiagų, saikingai sportavau ir stengiausi laikytis sveikos gyvensenos. Gydytojų verdiktas buvo negailėstingas – tai liga visam gyvenimui, tinkamai pritaikius vaistus, priepuolius galima suvaldyti, tačiau vaistus reikės vartoti iki gyvenimo galo, studijas gali tekti mesti, susilaukti vaikų galėsiu, tačiau apsigimimų tikimybė padvigubėja, sportą patarė nutraukti, nes per daug rizikinga.

Su šia diagnoze aš įžengiau į suaugusiųjų pasaulį. Tuo metu, kai dauguma jaunuolių dėliojosi savo ateities planus, svajojo apie būsimas karjeros aukštumas, šeimos kūrimą ir ateities perspektyvas, man žemė slydo iš po kojų. Visa tai, kas man teikė jėgų: troškimas turėti gausią šeimą, noras pabaigti mokslo ir padėti žmonėms ir vienintelis atsipalaidavimo būdas – sportas, pakibo ant plauko. Ilgai nenorėjusi pripažinti savo ligos, aš galiausiai pasidaviau ir patikėjau gydytojais. Mečiau sportuoti, peržvelgiau savo gyvenimo viziją, persidėliau prioritetus ir, ilgam laikui padėjusi savo svajones ant lentynos, išvykau tarnauti Dievui į Prancūziją.

Tuo metu šventai tikėjau, kad elgiuosi teisingai. Aš maniau, kad Dievas man skyrė šį išbandymą tam, kad visiškai savęs atsisakyčiau ir atsiduočiau Jo valiai, kad tarnaučiau žmonėms ir taip padėčiau pasaulį versti geresne vieta gyventi. Tačiau kai po dvejų metų ne savo noru teko grįžti į tėviškę ir viską pradėti iš naujo, supratau, kad būdama vienuolyne išmokau man skirtas pamokas ir dabar turiu gyventi toliau. Tada dar nežinojau, ko iš manęs nori Dievas, tačiau nuoširdžiai maniau, kad Jis yra aukščiau už viską, už žmonių nuomones, už gydytojų verdiktus, už klaidingas nuostatas, ir visa siela tikėjau ir tikiu lig šiol, kad Jam nėra negalimų dalykų. Tad grįžau prie jau apdulkėti spėjusių savo svajonių, ilgus metus gulėjusių ant lentynos dėl gydytojo kabinete išgirstų nurodymų. Nusprendžiau, kad padarysiu viską, kas nuo manęs priklausys, ir įrodysiu, jog jie klydo.

Pradėjau po truputį sportuoti, ir mano sveikata ėmė gerėti. Įstojau į Vilniaus universitetą, pabaigiau prancūzų bakalauro studijas, vėliau įgijau edukologijos magistro diplomą. Skyriau labai daug laiko ir išteklių savianalizei, savišvietai ir įvairiems tobulėjimo mokymams. Metus lankiausi pas psichologą ir, jau būdama suaugusi moteris, sprendžiau įsisenėjusias jaunystės problemas.

Dabar drąsiai galiu konstatuoti, kad žmonės klysta, o Dievas iš tikrųjų yra Visagalis ir niekada mūsų nepalieka išbandymų kelyje. Visai neseniai sužinojau, kad pagal naujausius mokslinius tyrimus apsigimimų rizika

sergančioms epilepsija tik pora procentų didesnė nei sveikų moterų. Jau daugiau nei dešimt metų nebuvo epilepsijos priepuolių, o prieš daugiau nei metus nustoju vartoti vaistus – priepuoliai dingo lygiai taip pat, kaip prasidėjo. Mano spintoje saugiai guli keli universiteto diplomai, užsiimu tokia sportine veikla, kokia noriu ir, nors dar nepagimdžiau savo vaikų, esu užauginusi sūnų, kurį be galo myliu ir kuriuo nenustoju džiaugtis. O svarbiausia tai, kad šie pokyčiai man suteikė sparnus, užaugino pasitikėjimą savimi ir sustiprino pagarbą bei meilę sau pačiai. Dabar aš tvirtai žinau, ko noriu gyvenime, įgyvendinu savo svajones, o Dievas jas papildo stebuklais, kurių vienas didžiausių šiais metais – vyresnysis brolis, vėl grįžęs į mano gyvenimą.

Kaip tai įvyko papasakosiu kitame laiške apie draugystės svarbą. O šio laiško esminė žinutė Tau, aukseli, – niekada nepasiduok siekdamas užsibrėžtų tikslų ir įgyvendindamas svajones. Tikrai bus daug žmonių, kurie nepalaukys, kritikuos, bandys atkalbėti ar klaidingai patarinės. Jie nebūtinai tai darys iš blogos valios. Tiesiog kiekvienas į situaciją žiūri per savo patirties prizmę, ją vertina atsižvelgdamas į savo įsitikinimų ir baimių bagažą ir pataria taip, kaip jam atrodo teisinga. Tačiau tai, kas teisinga vienam, nebūtinai – vertinga kitam. Klausykis tik savo širdies balso ir pasitikėk Visagaliu. Jeigu Jis leido svajonei apsigyventi Tavo širdyje, vadinasi, Tu tikrai gali ją įgyvendinti.

6. DRAUGYSTĖ.

TIKRAS DRAUGAS –
GYVENIMO RAMSTIS

Mylie Tare,
aukseli! ♥
Palaikyk traukę
namuose ir nesivest
man nepažįstamų
draugų.
Bučkis ♡

2 lt - priedas už
kirpyklą ♡

Grazios dienele's
aukseli, ir būtų
gerai paimti šitį,
nesvarbu, kad turi
kepišong. Mylie!

"Kai pagaliau suvoki,
jog ribos neegzistuoja,
tuomet tau atsiveria
neribotos galimybės!"
Maria Gloria
Lukša
♡
Grazios dienos,
aukseli! Myliui!!!

Mano aukseli, gyvenimas – tai lyg ilga kelionė, kurios tikslas – atrasti tikrąją savo būties esmę. Kad ją atrastum, reikia surinkti kuo daugiau patirties, iš jos pasisemti išminties, o svarbiausia – atrasti meilės krislus, kurie dažnai slepiasi skaudžiose ir sunkiose situacijose. Todėl jų visai nereikia bijoti ar stengtis išvengti. Kaip kompiuteriniuose žaidimuose renkami taškai pereinant vis į aukštesnį lygį, taip gyvenime mūsų lobių kraitį papildo būtent tie meilės krisleliai, ilgainiui virstantys meilės grynuoliais. Ir kai išmuš paskutinė valanda šioje žemėje, visas turtas, kurį galėsi išsinešti, bus šie meilės grynuoliai, kurie atspindės tikrąją Tavo vertę. Tavo gyvenimas bus vertinamas pagal tai, kiek meilės sugebėjai sukurti, kiek jos suteikė kitiems ir kiek mokėjai priimti. Progų mylėti ir rinkti meilės krislelius kiekvienas iš mūsų kasdien turime begalę. Tik Tu sprendi, ką įsidėsi į savo lobių kraitį: meilę, ramybę, padėką ar pyktį, pavydą, tuštybę ar kitą panašų akmenėlį, kuris kartais suspin-di, tačiau vargu ar šildo. Kokius turtus nešiosiesi, toks bus ir Tavo gyvenimas.

Mano nuomone, vienas didžiausių turtų yra draugystė. Tai nesavanau-diškas tarpusavio ryšys, kai rodos pažįsti kitą asmenį kaip nuluptą, priimi jį tokį, koks jis yra, ir jautiesi šimtu procentu savimi būdamas šalia jo. Drau-gystė negimsta akimirksniu. Ją reikia užsiauginti, puoselėti, vienas kitą prisi-jaukinti, kaip Mažajam princui lapę, ir pamatyti tai, kas slypi draugo širdyje. Draugystė tampa tikra tik kartu perėjus sunkumus ir įveikus išbandymus.

Apie vieną iš tokių draugysčių noriu Tau šįkart papasakoti, grįždama prie savo pažado parašyti, kaip į mano gyvenimą vėl sugrįžo vyresnysis bro-lis. Žinoma, fiziškai jis niekur nebuvo dingęs. Abu gyvenome tame pačiame mieste, susitikdavome per šeimos šventes ir vaikų koncertus. Tačiau man labai trūko mūsų bendravimo iš jaunystės laikų, kai atviromis ir išklausyti pasiruošusiomis širdimis vakarais susirangydavome vienas kito lovoje ir kal-bėdavomės iki paryčių.

Kadangi pati nežinojau, kaip susigrąžinti tai, kas prarasta, nutariau dalyvauti dar vienuose saviugdos mokymuose pagal REDline programą. Mokymams įpusėjus širdis pakuždėjo, kad, norėdama susigrąžinti brolių, turiu užmegzti ryšį su broliene. Tai pasirodė taip akivaizdu ir neabejotina, kad šiuo atradimu garsiai pasidalijau su visais dalyviais. Ir nors nežinojau, nuo ko pradėti tą ryšį megzti, drąsiai pasižadėjau daryti viską, ko tik prireiks, kad mūsų santykiai su broliene taptų artimesni ir draugiškesni. Tuo metu apie tvirtą draugystę net nedrįsau pagalvoti, nes mes bendraudavome atsainiai, tik tiek, kiek būtina, ir nė akimirkos ilgiau. Grįžusi namo po pirmojo mokymų etapo jaučiausi laiminga, nes gavau taip ilgai ieškotą atsakymą ir buvau tikra, kad Dievas man padės rasti būdą prisibelsi iki brolio mylimosios širdies. Ir Jis padėjo, tačiau visai kitaip, nei tikėjausi ar įsivaizdavau.

Po mokymų nepraėjus nė mėnesiui, brolis pranešė, kad ketina palikti šeimą ir kraustyti gyventi atskirai. Esą santykiai šeimoje jau kuris laikas atšalę, jis rado kitą moterį, kuri laukiasi jo vaiko, ir nėra kito pasirinkimo. Tai buvo viena skaudžiausių naujienų mano gyvenime. Ji smigo man į širdį lyg kalavijas ir atrodė, jog visas pasaulis apsvirtė aukštyn kojomis. Net žinia apie ligas manęs taip nebuvo sukrėtusi. Tikriausiai pameni, Sūnau, kai kone tris dienas be perstojo raudojau, negalėdama patikėti, kad tai tiesa. Tu raminau mane, sakydamas, kad tai jų gyvenimas, kad ne mane palieka. Tačiau nors ryšys su broliene ir buvo formalus, aiškiai mačiau, kaip jiedu vienas kitą myli ir brangina.

Brolio šeima man buvo tobulos šeimos pavyzdys. Jie susitiko ir įsimylėjo paauglystėje, kartu brendo, tobulėjo, kūrė šeimą ir augino vaikus. Žinoma, kartais pasibardavo ar susipykdavo. Tačiau neilgai trukus susitaikydavo, atsiprašydavo ir kaip niekur nieko vėl šypsodamiesi skėsdavo vienas kito glėbyje. Žavėjaisi jais, be galo myliu jūdvių vaikus, savo sūnėnus, ir naiviai tikėjau, kad jie drauge gyvens ilgai ir laimingai. Tačiau tiesa yra ta, kad meilę reikia nuolat kurstyti ir prižiūrėti, kaip ugnį židiny. Antraip, nustojus drauge tobulėti, augti ir pasidavus rutinai, net ir stipriausi santykiai vieną dieną gali nutrūkti.

Šią naujieną buvo sunku suvokti ir priimti dar ir todėl, kad vos prieš mėnesį maniau radusi atsakymą, kaip susigrąžinti brolių, ir viešai pasižadėjau susidraugauti su broliene. O po tokios žinios maniau, kad ji nebenorės su manimi apskritai turėti reikalų ir uždraus matytis su vaikais. Tačiau išsiverkusi iki paskutinės ašaros po trijų dienų savo pačios paskelbto gedulo, staiga suvokiau, kad visą tą laiką galvojau tik apie save. Tavo prieš kelias dienas ištartus žodžius, jog palieka ne mane, išgirdau kitaip ir tik tuomet suvokiau, kokia tragedija ištiko mano brolienę. Puikiai žinojau, kad mano brolis jai – visas pasaulis. Ji juo pasitikėjo, žavėjosi, didžiavosi ir džiaugėsi, visada palaikė ir be galo mylėjo. Jeigu ši žinia taip stipriai palietė mane, ką turėjo jausti ji?! Tą dieną supratau, kad mano pažadas įgijo dar didesnę svarbą ir, jeigu tik brolienei leis, aš būsiu jos ramstis šioje sunkioje situacijoje.

Nepaisydama užpuolusių baimių ir abejonių, nuvažiauju pas ją į namus. Vos tik mane pamačiusi ji gaudžiai pravirko, ir mes pirmą kartą gyvenime apsikabinome kaip geriausios draugės. Aš išvydau ne arogantišką, savimi pasitikinčią ir viską išmanančią moterį, o trapią, glėžną ir naivią mergaitę, kurios susikurto pasaulio staiga neliko ir ji nežinojo, kas laukia ateity. Nežinojau ir aš. Bet pažadėjau jai, kad visada būsiu šalia, padėsiu, kuo galėsiu, ir kartu mes įveiksime visus sunkumus. Mūsų laukė ilga kelionė, daug nemiegotų naktų, ilgų ir gaudžių pokalbių telefonu, nuotaikų kaitos ir baimių, pykčio ir susitaikymo, nevilties ir atgailos, ašarų ir atodūsių. Galiausiai viskas pavirto nepaprasta ir tvirta kaip plienas draugyste. Mes iš tiesų viena kitą prisijaukinome, mūsų širdys ėmė plakti vienu ritmu, pradėjome kartu tobulėti, ir po juodos bei ūkanotos nakties pagaliau pasirodė saulė.

Pažįstu daug gerų žmonių, tačiau mano brolienė yra išskirtinė. Ji turi svajonių sulig dangum ir drąsiai tiki jų išsipildymu. Ji puikiai išmoko gyvenimo jai duotas pamokas ir dabar su meile padeda savo artimiesiems bei draugams. Ji – nuostabi mama savo vaikams ir puikus pavyzdys, kaip įveikus sunkią ir skaudžią situaciją galima naujai gimti gyvenimui. Tai dar ne viskas. Ši trapi

ir gležna mergaitė, kuri tądien virpėjo iš baimės ir nevilties, virto nuostabia moterimi, pasiruošusia įveikti visas kliūtis ir parodyti pasauliui, kad ji yra nepaprasta ir kerinti. Labai didžiuojusi ir žaviuosi ja, o eidama gulti kasdien dėkoju Dievui už dar vieną stebuklą savo gyvenime – tikrą draugę, kurią drausiai galiu vadinti sesute.

Esu įsitikinusi, kad tikras draugas – tai dovana ir didžiausias turtas gyvenime. Norėdamas rasti tokį draugą: ištikimą, priimantį, palaikantį, mylintį ir pasiruošusį Tau padėti bet kokiomis aplinkybėmis, pirmiausia toks turi būti Tu pats, mano aukseli. Jeigu pastebi, kad Tave ima supti pikti, viskuo nepatenkinti, pavyduliaujantys ir nelaimingi žmonės, pažvelk į veidrodį ir atsakyk sau į klausimą, o koks aš šiandien esu? Žmonės – tai mūsų pačių atspindys. Tu negali matyti kitame to, ko nėra tavyje. Jeigu Tave kažkas erzina kitame, pradėk keistis pats ir pamatysi, kaip pasikeis Tavo aplinka. Davusi pažadą susidraugauti su broliene, atsisakiau bet kokio smerkimo, teisimo, pamokslavimų ir pamokymų. Aš priėmiau ją tokią, kokia ji yra, o ilgainiui ir pamilau visa širdimi. Esu tikra, kad ji jaučia tą patį. Žinau, kad galiu ją pasikliauti ir, jeigu man reikės pagalbos, nedvejodama skambinsiu, nes pažįstu ją kaip nuluptą. Tai, kad po kartu išgyventų skaudžių įvykių, brolis ir vėl grįžo į mano gyvenimą, man teikia daug džiaugsmo. Tačiau jeigu šalia nebūtų mylimos brolienės, šis džiaugsmas būtų tik tušti žodžiai. Kai rasi savo tikrąją meilę, Sūneli, tapk jos geriausiu draugu ir visada dekite noru tobulėti bei augti kartu. Tik taip galėsite padėti tvirtus savo būsimos šeimos pamatus, kurie atlaikys visas gyvenimo kelyje pasitaikysiančias negandas.

7. LAIMĖ.

TEISUS AR LAIMINGAS –
KĄ PASIRINKSI?

Gražios dienos
autsėli!

"Visos ribos, kurias yra
sukūreime mes patys. Tad
visad panorėjęs gali jas
nutrinti ir padaryti
tai, ko manei niekad
nepadarysi". Maria Gloria Lukš

Išminčių perlai:

"Gyvenime būsite laimin-
gi lygiai tiek, kiek būsite
naudingi šiam pasauliui."
Robin Sharma

Gražios darbo
savaitės pradžios!

Aipriai aptabinu ir myliu

"Užtenka xengti pirmą
žingą svajonės įgy-
vendinimo link, o
Aukščiausiasis pade-
rys viską, kad padėtį
jį realizuoti".
Maria Gloria

Myliu ir bučiuoju!
L"

Mano mylimas Sūneli, žinau, kaip dažnai Tave užvaldo noras įrodyti savo tiesą ir išlikti teisiui iki galo. Tiesos paieškos ir teisingumo troškimas yra puikios savybės, skatinančios Tave nuolat peržiūrėti situaciją ir akiai nepasikliauti išgirstais teiginiais. Tačiau gerai žinai, kad lazda turi du galus. Kiekvieną kartą, kai bandai įrodyti savo tiesą, kartu įrodinėji, kad kitas klysta. Tai reiškia, kad žemini jo pasitikėjimą, savigarbą, verti niekais jo patirtį, įsitikinimus ir pasaulėžiūrą. Nes kiekvienas žmogus turi savo susikurtą tiesą apie gyvenimą, įvykius, žmones ir save patį. Kad ir kaip paradoksalu, laimėjęs šį mūšį, Tu anaipol neprisipildai laimės ir pilnatvės jausmo, nes vienu metu negali būti ir teišus, ir laimingas. Kai manai, kad triumfavo Tavo tiesa ir palaužei savo priešininką, įrodydamas, kad jis klydo, sugriauni laimės harmoniją, nes priešininkas pasitraukia palaužtas ir nelaimingas. O priešininkai dažniausiai būna artimi žmonės, bendradarbiai, kartais net draugai ar antroji pusė. Tai žmonės, suteikiantys Tavo gyvenimui spalvų, atnešantys naujos patirties ir padedantys Tau suprasti patį save. Skaudindamas savo gyvenimo bendrakeleivius labiausiai pakenki sau pačiam. Ne veltui dažnai kartojama: elkis su kitu taip, kaip norėtum, kad su tavimi elgtųsi. Tai universali tiesa, kuri kviečia priimti kiekvieną tokį, koks jis yra, neteisti, nežeminti, nekritikuoti, nes ir pats norėtum, kad su tavimi taip elgtųsi. Jeigu pastebi, kad tavo artimas elgiaisi netinkamai, užuot puolęs jį teisti ar priekaištauti, paklausk jo, kaip sekasi ir ką jis pats mano apie šią situaciją. Atsakymas tikrai nustebins, nes žmogaus poelgio motyvai pasirodys kitokie, nei įsivaizdavai.

Aš ir pati nuo paauglystės buvau arši tiesos ieškotoja ir įrodinėtoja. Man atrodė labai svarbu išlikti ištikimai sau ir nesileisti kitų užvaldomai ar perkalbamai. Kaskart, būdama priversta nusileisti, manydavau praradusi dalelę savęs. Tačiau nuėjusi netrumpą gyvenimą atkarpą, patyrusi daug išbandymų ir išgyvenimų, galiausiai suvokiau, kad pripažinti suklydęs gali tik stiprus žmogus. Tik tas, kuris nuolat ieško, tobulėja ir keičiasi, gali drąsiai pasakyti, kad

ankstesni jo įsitikinimai buvo klaidingi, ir gali pripažinti klydę. Tai nesumažina pasitikėjimo savimi ir nieko neatima. Priešingai – tai suteikia stiprybės, pagarbos ir pasididžiavimo savimi ir atveria duris naujoms galimybėms. Kol esi užsidaręs savo tiesoje ir manai, kad kiti klysta, negali pamatyti pasaulio kitų akimis. Čia, matyt, didžiausia žmonijos klaida. Dėl negebėjimo priimti kito tiesos pasaulyje kyla karai, vyksta aršūs persekiojimai ir žudynės. Viskas prasideda nuo to, kad vienas žmogus ar žmonių grupė nori įrodyti savo tiesą. Tai supratusi pradėjau ieškoti, ko trokšta kiekvienas, kas padėtų žmogui jaustis laimingam ir mylimam. Atsakymą, kaip visada, radau savo širdyje: kad jausčiausi laiminga, man pakanka, kad mane priimtų tokią, kokia esu, su mano trūkumais ir privalumais, su mano tiesomis ir klaidomis, su mano svajonėmis ir troškimais. Priimtų ir mylėtų. O kad laimė būtų be ribų, aš taip pat turiu mylėti ir priimti kitus, kaip pati noriu būti priimta. Kito kelio nėra.

Tobulėjimo kelias nėra lengvas, tačiau juo eidamas patirsi nuostabių dalykų, atrasi neįtikėtinų pasaulių ir pajausi tai, kas žodžiais nenusakoma. Šiuose laiškuose aš iš širdies išdėščiau tai, ką atradau, kuo tikiu, kas man padeda gyventi ir jaustis laiminga. Tau nebūtina viskuo tikėti, viską priimti ir viskuo vadovautis. Gyvenimo atradimai ateina per asmeninę patirtį, per įveiktus sunkumus ir patirtus džiaugsmus. Aš tetrokštu, kad Tu iš tiesų būtum laimingas, kad atrastum savo talentus ir parodytum pasauliui, koks nuostabus žmogus esi. Tu pakeitai mano gyvenimą. Suteikei jam pilnatvės ir džiaugsmo, padėjai man tapti tuo, kuo esu, o svarbiausia – dovanojai motinystę – neįtikėtiną ir žodžiais sunkiai nusakomą patirtį, kurios neįmanoma įkainoti jokiais žemiškaisiais turtais. Esi ir visada būsi stebuklas mano gyvenime, kuriuo džiaugiuosi, didžiuojuosi, kuriuo rūpinuosi ir apie kurį nuolat mąstau, kurį be galo myliu ir kuriuo nesiliauju žavėtis. Kai ateis laikas ir tapsi šeimos galva, o vėliau ir mylinčiu tėčiu, tikiu, kad dar geriau suprasi mane. Priimk kiekvieną žmogų kaip stebuklą, rūpinkis savo artimaisiais ir mėgaukis gyvenimu, nes kiekviena diena to verta.

IV. ATSILIEPIMAI

DĖKOJU SAVO MYLIMAM SŪNUI,
BRANGIEMS DRAUGAMS IR
BIČIULIAMS, KURIE PERSKAITĖ
ŠIĄ KNYGĄ IR PANORO PALIKTI
ŠIRDŽIAI BRANGŲ ATSLIEPIMĄ.

(Tekstai neredaguoti)

Brangi Mama,

Pameni tą dieną, kai pagodiau pasakoti,
kam skirta ir apie ką šią knygą?

Tą dieną buvau pas draugus. Manau,
puikiai pameni mano drąsanti balsą, iš
laimės, kai sužinojau. Taip jaučiausi ir
skaitydamas knygą, kuri skirta man!

Balsas drebėjo viduje, širdies ritmas pasikeitė
ir užplūdo skaudūs, nuostabūs ir daug
pamokantys prisiminimai. Kiekvienas
knugos skyrelis man skirtingas patarimas
individualiose situacijose. Skaitant užplūdo
stipresnis noras tobulėti, mažiau dėmesį
kreipti į baimes ir siekti savo tikslų, bei
savo svajonių, nes kaip esi parakius, kai
dar buvau mažas ir mažai supratau
apie savarankiškumą, jog svajonės savaime
nėsipildo, kitas vėgi nespildys, tik es pats.
Siaip keista vadinti knygą, nes skaitydamas
nėjaučiau, jog skaitau knygą, jaučiau tarsi lyg
skaitau tavo raštelius tau išėjus į darbas ar
išvykui į kurio nors šalį. Užplūdo draugiškas

ir tik dar labiau supratau koki nuostabus
ir brangus žmogus tu esi. Laiškai man
padės išvengti gyvenime tų tikrų situacijų,
kuriose negalėsiu rasti sprendimo, o laiškai taip pat
padės suprasti, jog AŠ GALIU VISKĄ. Paskaičiau
vieną kartą, bet tikrai ne perskaičiau. Motyvacija
tobulėti, laistis dėl savęs ir savo ateities. Noriu
padekoti ir padėti, jog vis dar sunku patikti,
jog tai skirte man. Myliu tave be galo, būsiu
visų likusių gyvenimų tau dėkingas. Esi mano
mama ir visada jo lūni.

Tavo sūnus, Dime

Labai norėčiau, kad Tavo knygą paskaitytų jau paaugę mano sūnūs, tai knyga apie Gyvenimą, drąsą ir norą gyventi, apie tai, kad klysti žmogiška ir nereikia to bijoti, apie drąsą bandyti ir eiti į priekį tikint tuo, ką darai, apie nuoširdumą ir meilę Žmogui, meilę Gyvenimui, meilę Pasauliui. Knyga apie žmogų, keičiantį pasaulį aplink save ir darantį jį gražesnę ir geresnę, apie Tave. Tai geriausia, ką kiekviena Mama gali duoti savo Sūnui, pasidalyti savo patirtimi, mintimis ir širdimi. Visa tai yra šiuose laiškuose, Mamos laiškuose Sūnui.

Buvo labai keista skaityti apie save, tačiau tuo metu, kai atrodo, kad pasaulis sugriuvo ir prieš akis atsivėrė praraja be dugno ir kraštų, labai netikėtai mano gyvenime atsiradai Tu, kuri visada buvai šalia, bet kažkur toli. Gyvenimas atimdamas kažką ir duoda, aš gavau labai didelę dovaną – nuostabią Draugę. Mes prisijaukinome viena kitą ir tapome viena kitos „lapės“, tapome tuo, kas nenusakoma žodžiais, kartais jų ir nereikia. Tapai mano širdies dalimi, mano ramsčiu ir didžiąją Mokytoja, tapai Drauge. Žaviuosi tavimi ir nepaliausiu to kartoti, esi nuostabus žmogus su neaprepiama širdimi, didžiuojuosi toje širdyje užimanči svarbią vietą. Ačiū Tau iš visos širdies.

Laura Lukšienė, autorės brolienė

Mintis, skaitant „7 Laiškus Dimai“ sukosi tik viena, kad tikrai mūsų niekas neprašo „išgelbėti visą pasaulį“, yra žymiai svarbiau ir vertingiau padaryti mažus konkrečius darbus į kuriuos esame kviečiami kasdien. Marija atidarydama savo namų duris Dimai, atidarė savo gyvenimo duris jam. Priėmė Dimą į savo kasdienybę ir ištikimai, kantriai ir nuosekliai juo rūpinosi. Dimai, tai labai reikšminga patirtis. Patirtis artimos draugystės ir motiniško rūpesčio.

Džiaugiamės Marijos atradimais ir tuo, ką ji išgyveno, patyrė ir dėkojame jai už tai, kuo dalinasi šioje knygoje. Džiaugiamės labai už, tave, Dima, kad kabiniesi į gyvenimą, ieškai savęs ir turi tikslų. Tikime tavim!

Borisas ir Lina, Dimos krikšto tėtis su žmona

Skačiau tavo laiškus sūnui ir jaučiau tavo begalinę meilę jam, tavo begalinį rūpestį juo, supratimą, pagarbą. Tu esi Mama iš didžiosios raidės. Jei visos mamos taip mylėtų savo vaikus ir visus žmones be išimties, pasaulis būtų tobulas. Laimingas tavo vaikas turėdamas tokią išmintingą mamą, kuri ir varge, ir džiaugsme visada šalia. Tavo begalinė meilė visam pasauliui dovanojo tau sūnų ir labai džiugu, kad tavo vaikas tai įvertino, tai puikiausiai matyti iš jo laiško tau. O talentą – dar vieną – rašyti, kad skaitant atsiranda noras būti geresniam, tu neabejotinai turi.

Birutė Kralikaitė, vaikų darželio laikų auklėtoja

Nedidelė knygelė, o kiek joje meilės, jautrumo! Skaitydama Tavo laiškus Dimai trumpam pasinėriau į Jūsų išgyvenimus, pilnus šilumos, pagarbos ir supratingumo. Motiniški patarimai įsūniui – didžiulis turtas, išmintis, kurios jis net ir po daugelio metų galės pasisemti. Žvarbūs gyvenimo vėjai Jūsų nepalaužė. Radote kelią į vienas kito širdį. Todėl linkiu ir toliau puoselėti gimusių meilę...

Vaiva Girniūtė, prancūzų k. specialistė

Perskaitęs tavo knygą likau nustebęs, nes ji man pasirodė daug geresnė nei tikėjau. Skaitydamas lengvai įsitraukiau į pasakojimą ir mintimis drauge keliau ten, kur link vedė istorija. Šia knygą tu įgyvendinai labai svarbią idėją, kuria šventai tikiu, kad kiekvienas turi parašyti savo gyvenimo knygą. Nes, jei-gu žmogaus gyvenimas nėra vertas, kad būtų aprašytas knygoje, kyla klausimas, ar vertėjo tuomet gyventi. Tu šią idėją įgyvendinai dar būdama labai jauna ir tikiu, kad ateityje pasirodys dar daug tokių pat įdomių tavo knygų.

„7 Laiškai Dimai“ – tai kokybiškas laikas, kurį tu skyrei savo vaikui. Mūsų dienų visuomenėje tėvai vis rečiau randa laiko savo vaikams, kad išdėstytų tai, kas svarbiausia. O tai, ką tu palieki savo sūnui bus vertinga ne tik jam, bet ir

daugeliui žmonių. Ši knyga privertė mane susimąstyti dėl mano paties prioritetų ir paskatino naujai pažvelgti į gyvenimą.

Linkiu tau kaip asmenybės ugdymo trenerei naudoti šią knygą, kaip puikų mokymų įrankį. Taip pat tikiuosi, kad tavo sūnus širdyje išsineš šias septynias pamokas, kurios padės jam tolimesniame gyvenime.

Algirdas Karalius, motyvatorius, sėkmės mokytojas

Miela Marija,

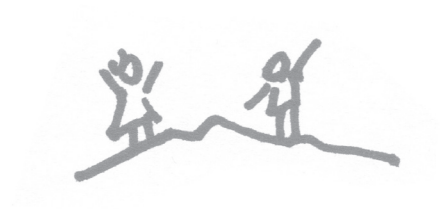
dėkoju Tau už pasitikėjimą ir draugystę. [...] Skaitant tavo knygą labai palietė ta vieta, kur minimas „numylėto seno šuns palaidojimas“. Ji labai gerai išbaigia Dimos gyvenimo sodyboje etapą, nes pradžioje, santykiui mezgantis, taip pat figūruoja šuo ir pasivaikščiojimai miške. [...] Labai džiaugiuosi dėl Dimos, kai pasakei, kad pasiimi jį pas save. Nors sodybos buvo daug šeimyniškesnės už valdiškus vaikų globos namus, vistiek niekas negali prilygti gyvenimui paprastuose namuose. Be to, mačiau, kad Tu visad buvai autoritetas Dimai ir buvau tikra, kad viskas pavyks. [...]

Dabar vėl džiaugiuosi ir sveikinu baigus tokį svarbų gyvenimo etapą. Nepaprastai džiaugiuosi ir dėl Dimos – kad mokėjo ir moka priimti gyvenimo dovanas, būti už jas dėkingas IR TAI IŠREIKŠTI. Tai tikrai brandaus žmogaus bruožas. Kaip ir tai, jog Dima priima savo praeitį. Toks žmogus gali daug pasiekti gyvenime.

Tad dėkoju ir Tau, ir Dimai, kad esate ir kad dalinatės ! Linkiu, kad išsipildytų giliausi troškimai !

Maldos vienybėje, Tavo s. Dominyka Marija CSJ

Tai autobiografinė knyga apie autorės pašaukimo paieškas, kurios ją nuvedė į Prancūzijos vienuolyną, apie skaudų grįžimą namo ir stebuklingą pažintį, dovanojusią jai sūnų. „7 Laiškus Dimai“ – tai meilės dovana sūnui, kuris pažadino kūrybines gelmes ir dovanojo gyvenimo prasmę savo naujai mamai. Šie laiškai skirti kiekvienam, ieškančiam savo talentų, trokštančiam pokyčių gyvenime ir norinčiam palikti žymų pėdsaką po savęs.

Maria Gloria Lukša

7 LAIŠKAI DIMAI

Kaip paversti savo gyvenimą stebuklu

Kalbos redaktorė Jolita Parvickienė

Maketuotoja Agnė Paulėkienė

2018 m.

ISBN 978-609-475-202-5

MARIA GLORIA LUKŠA
(MARIJA LUKŠAITĖ, G.1981 M.) –
ASMENYBĖS UGDYMO TRENERĖ,
GEROVĖS INSTITUTO ĮKŪRĖJA,
RADIJO LAIDŲ CIKLO „SĖKMINGI
ŽMONĖS“ AUTORĖ IR VEDĖJA, PRAN-
CŪZŲ KALBOS SPECIALISTĖ IR MY-
LINTI ĮVAIKINTO BERNIUKO MAMA,
PADOVANOJUSI JAM TAI, KĄ TURI
BRANGIAUSIO – GYVENIMO IŠMINTĮ
SUDĖTĄ Į „7 LAIŠKUS DIMAI“.

„Tai gražus pasakojimas, kuris atspindi, kokie stebuklai vyksta, kai keliaujame gyvenimu vedini Dievo ir klausydami širdies. Tada tampa prasmingas kiekvienas žingsnis, o įveikti sunkumai tik augina ir stiprina. Ši nuostabi istorija atskleidžia, kaip svarbu mylėti artimą, ir kad meilės reikia visiems. Marijos meilė ir globa – tai švytūrų jos krikštasūniui, kuris padėjo neišklysti iš kelio, ir dar daugiau – suteikė sparnus. Gera daryti gera. Taip gyvenant laimi visi.“

Edita Krakauskaitė, dainininkė, radijo laidų vedėja, medikė

„Nuoširdumo pliūpsnis, Džiaugsmo ašaros ir Viltis – visa tai telpa šioje nedidukėje stebuklingoje knygoje, sukurtoje be galo užsispyrusio, drąsaus ir pozityvaus žmogaus!“

Rūta Šlaustienė, ekonomistė

„Įkvepianti ir šilta, kaip ir jos autorė. Nesu vaidintas, tikras gerumas ir meilė. Puikus pavyzdys, kaip sunkumai ir iššūkiai subrandina gražiausius gyvenimo žiedus.“

Eleonora Sadauskaitė, teisininkė

„Perskaitęs tavo knygą likau nustebejęs, nes ji man pasirodė daug geresnė nei tikėjau. Skaitydamas lengvai įsitraukiau į pasakojimą ir mintimis drauge keliavau ten, kur link vedė istorija. Šia knyga tu įgyvendinai labai svarbią idėją, kuria šventai tikiu, kad kiekvienas turi parašyti savo gyvenimo knygą. Nes, jeigu žmogaus gyvenimas nėra vertas, kad būtų aprašytas knygoje, kyla klausimas, ar vertėjo tuomet gyventi. Tu šią idėją įgyvendinai dar būdama labai jauna ir tikiu, kad ateityje pasirodys dar daug tokių pat įdomių tavo knygų.“

Algirdas Karalius, motyvatorius, sėkmės mokytojas